Влада – Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 239 (1239) ♦ Субота, 16 грудня 1995 року ♦ Ціна договірна

Леонід КУЧМА:

Україна – не яблуко розбрату, а міст між Заходом і Сходом

I

Усе — за протоколом. Килимова доріжка перед трапом літака, почесна варта, британські офіційні особи. Президента України запрошують до королівських апартаментів аеропорту.

Далі — готель «Гайд-парк» — резиденція Президента України і його дружини в Лондоні на час візиту.

Надворі вже темно. Вся офіційна програма почнеться завтра. А в перший день, точніше — вечір, Президент України зустрічається в Кенсінгтонській ратуші з представниками організацій української діаспори у Великій Британії.

Вони вельми вимогливі, наші земляки, яких доля закинула до Альбіону. Вони пильно слідкують за подіями і щиро вболівають за Україну.

(Закінчення на 3-й стор.).

Зустріч Президента України з Прем'єром Великої Британії

РАЗОМ ПІДВЕДЕМОСЯ

Розбудова державності, поступальних демократичних процесів в Україні потребують нової якості відносин між Україною і Білоруссю.

Це підкреслив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз під час зустрічі з Прем'єр-міністром Республіки Білорусь Михайлом Чигирем. У цьому зв'язку, зазначив Олександр Мороз, особливого значення набуває розширення двостороннього торговельно-економічного та науково-технічного співробітництва.

За словами Михайла Чигиря, Україна і Білорусь мають широкі можливості для збереження і розвитку зв'язків між своїми народногосподарськими комплексами, підприємствами для виконання міждержавних поставок продукції і товарів, відповідно до укладених угод. Тому сьогодні, на його думку, необхідно усунути перепони на шляху налагодження всебічного співробітництва між двома державами, створити умови, які б забезпечували безперебійне функціонування такого механізму.

(Закінчення на 2-й стор.).

Анна, королева Франції, повертається до Києва

Уже коли від'їхали далеко від міста, Анна звеліла всім зупинитися. Тільки-но вона попрощалася з родиною, з князівським двором, а батько, великий князь київський Ярослав Мудрий, благословив свою улюбленицю на довгу і небезпечну дорогу, на нове життя.

Тепер її рідний Київ залишався позаду, виблискував-переливався банями церков у промінні щедрого сонця — князівна не стримала сліз. Вона збагнула, що бачить рідне місто востаннє. Минав 1048 рік.

І ось майже через тисячу років Анна Ярославна повертається до Києва. Повертається музикою видатного українського композитора і диригента Антона Рудницького, співочим і театральним талантом солістки Національної опери Ірини Даць. Сьогодні в Києві — прем'єра опери «Анна Ярославна, королева Франції». Таким чином починається сценічне життя (будемо сподіватися — довге) спільного українсько-французького мистецького проекту, адже поставив оперу французький режисер Мішель Волковицький, а сценографія спектаклю виконана також його співвітчизником — художником Олександром Еро. По суті, це перше сценічне «прочитання» цього музичного твору, написаного Антоном Рудницьким у 60-х роках у США.

(Закінчення на 6-й стор.).

На знімку: артистка Ірина Даць — Анна Ярославна біля Золотих Воріт, збудованих після перемоги над печенігами Ярославом Мудрим і відреставрованих у наші часи.

НАДІЙНИЙ КОНТРОЛЬ ЗАБЕЗПЕЧЕНО

На 5-му енергоблоці Запорізької атомної електростанції за сприяння федерального Міністерства з питань навколишнього середовища Німеччини запроваджено систему дистанційного контролю на робочому місці інспектора Мінекобезпеки, повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна».

Нова система дасть змогу забезпечити швидке реагування на порушення всіх видів і вчасно попередити громадськість про небезпечні ситуації на АЕС, для чого контролюють 49 технологічних, 18 радіологічних і 6 метеорологічних параметри. Крім того, система надасть можливість державним органам незалежно від сторони, яка експлуатує, здійснювати контроль робочих параметрів станції.

Подальший розвиток системи передбачає також створення «чорної скриньки», системи підтримки оператора, а також інформаційного забезпечення внутрішнього і зовнішнього кризових центрів. У Києві планують створити обчислювальний центр, куди надходитимуть контрольовані інспектором дані.

У номер

Разом підведемося

(Початок на 1-й стор.).

Учора завершився офіційний візит в Україну Прем'єр-міністра Республіки Білорусь Михайла Чигиря. Результатом україно-білоруських зустрічей стало підписання в Маріїнському палаці чотирьох договорів між нашими урядами. Зокрема, було укладено угоди про сприяння і взаємний захист інвестицій, про гарантії прав громадян у галузі пенсійного забезпечення, про співробітництво у сфері молодіжної політики та про організацію спільного контролю в пунктах пропуску на україно-білоруському державному кордоні.

Виступаючи перед журналістами, пан Чигир назвав економічні кризи в наших державах ідентичними. Товарооборот між Україною і Білоруссю за останні п'ять років зменшився утричі. «Тому ми приділяємо стільки уваги економічній співпраці. На мою думку, навіть у незалежних держав немає незалежних економік. Вийти з кризи зможемо тільки разом», — сказав Прем'єр-міністр Білорусі.

Правда про катастрофу

Міжнародна наукова конференція на тему «Дробицький яр: пам'ять, час, люди» почала сьогодні свою роботу в Харкові. Організована поряд з іншими діючими в місті Українським меморіальним фондом Холокосту «Дробицький яр», місцевою асоціацією гуманістичного іудаїзму «Світ без кордонів», а також товариством єврейської культури, її присвячено 54-й річниці масового розстрілу євреїв у 1941 році на околиці міста в так званому Дробицькому яру. Протягом трьох робочих днів конференції її учасники — а це більш як тридцять учених і громадських діячів України, США, Ізраїлю — обмінюються думкою з питань геноциду єврейського населення в роки війни, стану сьогоднішньої просвітницької діяльності щодо цього, розвитку національної освіти і культури. Буде також проведено «круглий стіл» на тему: «Єврейське питання» в сучасному українському суспільстві». Впевненість у тому, що нинішня конференція, як і вже проведені з 1991 року чотири попередніх, сприятиме вирішенню головного завдання: донести правду про катастрофу до широких кіл населення, висловив аташе Посольства Ізраїлю в Україні пан Алекс Розен, який спеціально приїхав на конференцію. До речі, зараз на місці розстрілу багатьох тисяч євреїв йде будівництво Меморіального комплексу, яке значною мірою здійснюється за рахунок народних пожертвувань.

Приватизація не терпить зволікань

5 336 підприємств України сьогодні приватизовано або знаходиться в стані приватизації, що дає можливість населенню здійснити широкий вибір для інвестування своїх приватизаційних майнових сертифікатів. Про це повідомив 14 грудня на прес-конференції, яка відбулася в Укрінформі, голова Фонду державного майна України Юрій Єхануров.

З метою прискорення сертифікатної приватизації, наголосив Єхануров, Фонд готує проект Указу Президента про скорочення до 30 червня 1996 року терміну видачі іменних приватизаційних сертифікатів. Термін же дії сертифікатів залишається незмінним — до 31.12.96 року включно. Це передбачено у проекті програми приватизації на 1996 рік, схваленої Президією Кабінету Міністрів України і надісланої на розгляд до Верховної Ради України. Згідно з програмою мала приватизація має закінчитись до 30 червня 1996 року, а велика — до кінця року.

Юрій Єхануров відповів на численні запитання журналістів.

Парламентська хроніка

«Вето» відкладено. Із застереженням...

Денне й вечірнє засідання 14 грудня

... У ході цього сесійного дня в залі знову й знову зринало запитання, вочевидь не лише процедурне. А саме: де ж обговорення Державного бюджету на 1996 рік? Адже коли певні політичні сили блокували розгляд питання про приєднання України до Міжпарламентської асамблеї країн СНД, їхнім основним аргументом було: не час займатися другорядними, коли на часі — обговорення такого доленосного як бюджет. Звідси, мовляв, черговий робочий тиждень слід відвести виняткові для обговорення Державного бюджету. Власне, це був єдиний правдоподібний «козир» на руках тих, хто більш як тиждень ставив під загрозу роботу Верховної Ради. Зрештою, питання про МПА було перенесене на лютий 1996 року.

І що ж бачимо в результаті цієї поступки? Точніше сказати — не бачимо: ні завершеного варіанта бюджету-96, ні тих, хто так наполягав на потребі його терміново, негайного розгляду. І ось минуло три дні, на сесію виносять нові й нові питання, а про бюджет — ні згадки. І це, як бачимо, зовсім не бентежить і не обурює тих, хто начебто домагався обговорення бюджету. Секрет простий: їх самих у ці дні немає в залі засідань.

У середу після перерви сесія продовжувала обговорення питання «Про проект Постанови Верховної Ради України «Про затвердження Положення про резервний фонд Кабінету міністрів України». Доповідачем був міністр фінансів П.Германчук. Якщо коротко про суть справи, то фонд цей утворюється для фінансування невідкладних витрат у народному господарстві, соціально-культурних заходів, а також витрат, пов'язаних з надзвичайними ситуаціями, ліквідацією наслідків стихійних явищ або аварій; а ще — на погашення боргів за кредитами, наданими під державні програми, та пов'язаних з ними гарантіями Кабінету міністрів і вчасно не повернутими. Є в Положенні і такі рядки: на фінансування інших заходів, які не могли бути передбачені під час затвердження Державного бюджету...

Ось до цього пункту № 4 і було найбільше зауважень та застережень. Депутати зазначали, що має бути обов'язкове лише цільове використання коштів фонду, а також незалежний контроль щодо цього. Була вимога доопрацювати Положення з тим, щоб точно визначити, на що не можна використовувати кошти фонду. Зокрема — на погашення боргів, в тому числі й гарантованих державою. Нехай їх сплачує той, хто брав кредити, а не робити державу заложником шахраїв.

Після голосувань і переголосувань, зрештою, вирішили: Постанову прийняти у першому читанні з наступним доопрацюванням.

З питанням про борги Туркменистану за газ депутати упорались швидко і дружно проголосували за ратифікацію Угоди між урядами наших двох країн.

А ось щодо Указу Президента «Про випуск облігацій державної зовнішньої позики України 1995 року» позиції депутатського загалу розділилися. Більш радикально настроєні вимагали без зволікань накласти вето на указ, який, за їхньою аргументацією, може мати лише катастрофічні наслідки для економіки України. А помірковані закликали діяти обачливіше. Зрештою, після гострих і тривалих дебатів вимогу накласти «вето» якось затушували. Натомість з'явилась альтернатива: запропонувати Президентові привести Указ у відповідність з чинним законодавством, надавши для цього тиждень часу. В разі невиконання цієї умови Верховна Рада знову повернеться до питання про накладення «вето».

Як мовиться, під завісу сесія обговорила питання (вже у третьому читанні) про довірчі товариства. «Випустивши пару» критичних зауважень в ході другого читання тиждень тому, депутати цього разу, було схоже, задовольнилися тим, що практично всі їхні зауваження враховано. Однак під час постатейного голосування з'ясувалося, що вантаж недовіри до отих «довірчих товариств» надто великий. Остаточне розв'язання питання щодо трастових компаній і тих, хто дав «зелене світло» їх грабіжницькій діяльності, ще раз відкладено.

Іван ДМИТРЕНКО.

Проголосовано в цілому

Ранкове засідання 15 грудня

Зранку парламентарії надали слово Прем'єр-міністру сусідньої Республіки Білорусь Михайлові Чигирю, який повідав про співпрацю українського і білоруського урядів, про переговори з українським колегою, зазначив, зокрема, про зацікавленість його країни в закупівлі у нас зерна і продажу Україні міндобрив.

Потім, як і передбачалося, Верховна Рада повернулася до розгляду питання про Державний бюджет на 1995 рік. Знову ж таки найбільшим каменем спотикання виявилася стаття 37, котра передбачає створення стабілізаційного фонду паливно-енергетичного комплексу. Йдеться, зокрема, про 15-відсоткове відрахування з продажу пального (а це означає автоматичне зростання цін на нього!) та 5-відсоткове відрахування щодо металопрокату та труб. Зрештою парламентові вдалося зійтися на тому, щоб приймати статтю 37, але без пункту 8, що стосується труб і металопрокату. Голосування відбувалося поіменно, що, очевидно, певною мірою і вплинуло на його результати. За проект закону проголосували в цілому, хоча й були побоювання, що доведеться це робити наступного вівторка.

Однак суперечки розгорілися під час прийняття постанови про введення цього закону в дію. Той, хто хотів, за висловом народного депутата С.Тербохіна, «роздати слони», тобто вказати на необхідність відповідальності конкретних посадових осіб за невиконання доходної частини бюджету, спробував взяти реванш під час прийняття постанови. Довго дискутували та голосували з приводу того, хто і як має відповідати за невиконання бюджету. Голова Верховної Ради Олександр Мороз пропонував зазначити в першому пункті постанови незадовільну роботу уряду в цьому напрямі. Проте зал голосуванням його не підтримав, хоча пізніше уряду було вказано на невиконання бюджету не лише за рахунок приватизації та різниці цін на нафту і газ, а й на відсутність належної роботи промисловості. Представник фракції комуністів В.Моісеєнко запропонував записати, щоб Президент розібрався з керівником Головної податкової служби країни В.Ільїним та податковими інспекціями на місцях, що знову ж таки не було підтримано. До речі, не підтримали і пропозиції представника фракції соціалістів Н.Вітренко щодо того, щоб Генеральний прокурор України позвітував про результати перевірки причин невиконання доходної частини бюджету до початку розгляду бюджету на 1996 рік. Має рацію міністр фінансів П.Германчук, котрий уточнив депутатам, що насамперед це має зробити Головне ревізійне управління, і в разі коли воно виявить порушення закону, за це має взятися Генпрокуратура. Ще слушнішим, на думку народних депутатів, були аргументи голови постійної Комісії з питань бюджету М.Азарова, який сказав, що не можна пов'язувати термін прийняття бюджету на наступний рік з готовністю Генерального прокурора доповідати з цього питання.

З огляду на нагальність проведення виплат з бюджету, насамперед з метою підвищення рівня межі малозабезпеченості, вирішено вводити цей закон в дію не з часу його опублікування, а з часу прийняття, тобто з 15 грудня.

Анатолій БЕНЬ.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про заходи щодо проведення новорічних та різдвяних свят для дітей та юнацтва

З метою забезпечення високого організаційного рівня проведення новорічних і різдвяних свят для дітей та юнацтва:

1. Кабінету Міністрів України, уряду Автономної Республіки Крим, місцевим державним адміністраціям:

розробити конкретні заходи проведення новорічних та різдвяних свят, вишукати можливості їх фінансового забезпечення, надання матеріальної допомоги багатодітним і малозабезпеченим сім'ям, дітям-сиротам, дітям-інвалідам, виділення коштів на придбання подарунків та сувенірів;

організувати в усіх населених пунктах України під час зимових шкільних канікул новорічні свята ялинки, бали, карнавали за участю професійних і самодіяльних художніх колективів, виконавців, діячів культури і мистецтва.

2. Адміністрації Президента України, Київській міській державній адміністрації спільно з Міністерством культури і мистецтв України організувати проведення 5 січня 1996 року в Палаці культури «Україна» свята новорічної ялинки за участю Президента України для обдарованих дітей, дітей із багатодітних та малозабезпечених сімей, дитячих будинків, дітей-сиріт.

3. Міністерству освіти України, Міністерству культури і мистецтв України, місцевим державним адміністраціям забезпечити проведення в період шкільних канікул екскурсій, відвідування дітьми дошкільного віку та учнями театрально-концертних вистав, музеїв, картинних галерей, визначних пам'яток історії та культури.

4. Міністерству внутрішніх справ України та його місцевим органам забезпечити громадський порядок при проведенні масових новорічних культурно-мистецьких заходів, звернути особливу увагу на неухильне дотримання безпеки руху транспорту.

5. Міністерству охорони здоров'я України посилити профілактичну роботу серед дітей дошкільного віку, школярів, учнів середніх спеціальних навчальних закладів та студентів вузів з метою запобігання інфекційним захворюванням.

6. Державному комітету України по телебаченню і радіомовленню передбачити під час зимових канікул проведення циклів спеціальних святкових телерадіопередач, показ дитячих та юнацьких фільмів, концертних та розважальних програм.

Президент України
Л. КУЧМА.

м.Київ,
12 грудня 1995 року.

Інформаційне законодавство: яким йому бути?

13 грудня 1995 року постійною Комісією Верховної Ради України з питань гласності і засобів масової інформації було проведено розширене засідання з проблем удосконалення інформаційного законодавства України.

Засідання провадилося під керівництвом голови Комісії Віктора Понеділка.

В обговоренні проблем, які було розглянуто, взяли участь представники Міністерства у справах преси та інформації, Спілки журналістів України, головні редактори великих періодичних видань нашої країни, Верховного і Вищого Арбітражного судів, Антимонопольного комітету, Спілки адвокатів України.

У процесі аналізу практики застосування інформаційного законодавства було висловлено деякі пропозиції з його удосконалення. Зокрема, ввести державне мито за подання позову про відшкодування моральних збитків, підготувати основу для створення інформаційного кодексу України, вивчити питання про створення інформаційної колегії (палати) у судових органах тощо.

Деякі пропозиції, які прозвучали на засіданні, на мою думку, спірні. Наприклад, пропозиція про обмеження розміру моральних збитків, що підлягають відшкодуванню, поставивши його (розмір) у залежність від прибутку, який отримує редакція від реалізації газети уроздріб. Звідки читач, він же можливий позивач, знатиме розмір прибутку, який отримує редакція? Та й взагалі, чи багато маємо прибуткових газет? І чому прибуток лише від продажу вроздріб, а не від передплати?

Або така пропозиція: законодавчо встановити обов'язок газет пропорційно публікувати матеріали політиків, які займають праві чи ліві позиції. А коли це партійна газета і створена виключно для того, щоб проводити ідеологію тільки своєї партії, — як бути такій газеті?

А загалом засідання засвідчило, що інформаційне законодавство України перебуває лише на початковій стадії і потребує якнайшвидшого розвитку.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Леонід КУЧМА: Україна — не яблуко розбрату, а міст між Заходом і Сходом

Леонід Кучма обходить стрій почесної варти

(Початок на 1-й стор.).

Керівник Союзу українців у Великій Британії Любомир [illegible]зур, щиро вітаючи Леоніда Кучму, разом з тим підкреслив: «Ми затривожені збагаченням небагатьох коштом українського населення». І це — не випадкові, не прохідні слова. Далеко не всім відомо, що ті, кого правляча в СРСР система називала «українськими буржуазними націоналістами», обстоювали право українського селянина на землю і українського робітника на гідну зарплату і соціальні гарантії. Тобто в плані соціально-економічному ці «буржуазні діячі» були послідовними соціал-демократами. Із задоволенням підкреслив наступник тих, кого обзивали запеклими націоналістами, ту обставину, що в незалежній Україні забезпечені права національних меншин. Ось так. Скажіть тоді по щирості: чи є щось брехливіше за радянську історіографію? Що вона нам розповідала про цих людей, згадали?

Пан Степан Терлецький, українець, який був членом британського парламенту, наче уособлює ту повагу, яку здобули українські емігранти. І Президент України у своєму виступі підкреслив саме це. Що українці всюди користуються повагою, серед яких би народів світу вони не жили. І це теж працює на авторитет України.

Так, вони прийшли до Англії голі й босі і голодні, вчорашні остарбайтери, 15 — 17-літніми загнані з України у фашистську неволю. Вони не захотіли повертатися в СРСР, бо тут їх вписали до громадян другого сорту і приготували табори. І вони стали на ноги в тій же Англії і в інших країнах. Вивчили мови, набули професій, виростили дітей і дали їм високу освіту, досягли міцного добробуту. Так говорить це хоч щось про наш народ? Отож.

Президент Леонід Кучма сказав, що реформи — річ болісна, але що він стоїть на засадах соціально орієнтованої економіки і що є вже й перші позитивні результати. Серед них — зниження інфляції у 1995 році у 40 разів порівняно з роком 1993-м. Хто розуміється на цьому, той належно оцінить. Але ще немає, підкреслив Президент, радикальних змін у життєвому рівні людей.

Одним словом, розмова вийшла зацікавлена.

II

День почався рано. Відвідання Тауеру, Вестмінстерського абатства, покладення вінка на могилу Невідомого солдата. Та головна подія дня — зустріч Президента України з Прем'єр-міністром Великої Британії.

Почесна варта. Її начальник віддає рапорт Президентові України. Українською мовою. Бравий лейб-гвардієць, може, і не чув її ніколи, але ж вивчив і склав до купи кілька фраз. Що то воно — виховання і обов'язок. А у нас деякі депутати все ніяк не спроможуться вимовити з трибуни кілька слів державною мовою. Тої самої, зважте, держави, у законодавчому органі якої вони працюють. От і здогадуйся: чи то в них політична позиція така дивно спотворена, чи з інтелектом проблеми?

У резиденції Прем'єра Великої Британії переговори відбулися жваві й зацікавлені. Разом з Президентом України у них взяли участь глава його адміністрації Дмитро Табачник, міністр закордонних справ Геннадій Удовенко, секретар Ради національної безпеки Володимир Горбулін, посол України у Великій Британії Сергій Комісаренко. Результатом розмови стало підписання Спільної Декларації, яка спрямована на зростання економічного співробітництва та розширення всього поля стосунків між державами аж до спільної боротьби з міжнародною злочинністю.

Не менш широкими й конкретними були й переговори Президента України з Жаком де Ларозьєром, президентом Європейського банку реконструкції та розвитку. Ну а ввечері Президентові України довелося одягати фрак. Нічого не зробиш — обід у лорда-мера Лондона. І у них там так заведено. Лорд-мер при всіх регаліях, яким ледь не тисяча років, а гості у фраках і довгих сукнях.

— То нічого, — скаже потім Леонід Кучма, — фрак головне наважитись одягти, а далі почуваєшся цілком вільно.

III

Третій день візиту. Зранку — зустріч Президента України з бізнесменами. Далі — Вестмінстерський палац. Тут — зустрічі з лордом-канцлером, з лідером парламентської опозиції, керівником лейбористів Тоні Блером, з представниками британсько-української міжпартійної парламентської комісії. А міжпартійна ця комісія тому, що вивчає Україну, тобто стосунки з нами, тобто займається питаннями загальнодержавними. А коли йдеться про питання загальнодержавні, британські парламентарії забувають про свої політичні розходження і діють спільно. Всім усе зрозуміло?

... Вона була зовсім молода, королева Великої Британії Єлизавета II, коли зійшла на трон. І першим Прем'єром, з яким їй довелося працювати, був Уїнстон Черчілль, тоді вже старий і перевтомлений. І мав він ще від попередника королеви на троні привілей сидіти у присутності монаршої особи. Зручно вмостившись, старий частенько засинав. Отож королева мусила кликати гофмаршала, він будив Прем'єра і казав:

— Прокиньтеся, сер Уїнстон, ви на доповіді у королеви.

Старий лев вибачався. Молода королева посміхалася.

Королева й зараз вишукана й блискуча співрозмовниця. Зовсім мало в неї влади, але поважає її і рідна країна, і світ.

Поки Президент залагоджував найважливіші справи, міністри й інші офіційні особи — Віктор Ющенко, голова правління Нацбанку України, народний депутат України Вадим Гетьман, голова президії товариства «Україна» Іван Драч — зустрічалися зі своїми англійськими колегами, підписували документи, виступали з лекціями.

На підсумковій прес-конференції для українських та іноземних журналістів Леонід Кучма підкреслив, що любов англійців до своєї історії, до традицій — то приклад і для нашої держави. Приклад того, як треба своє цінувати. Представники ЗМІ також дізналися, що Джон Мейджор погодився з необхідністю комплексно вирішувати чорнобильську проблему. На порядку денному — не блоки ЧАЕС, а стан саркофагу.

Чи змінилося обережне ставлення Англії до України? «Партнера треба знати, — відповів Леонід Кучма, — тож обережність — зрозуміла». Але Україна вже продемонструвала свою стабільність у складний перехідний період. І це збільшує довіру до нас. Ситуація в цьому плані змінилася корінним чином, підкреслив Президент України. Живий цьому доказ — майбутній приїзд Джона Мейджора в Україну наступного року.

Отже, і британці, інтереси яких традиційно задіяні на країни Європейського Союзу та країни Британської Співдружності, активізують відносини з Україною, вже вбачаючи в ній фактор стабільності і балансу сил у Східній Європі і у всій Європі.

***

Спікер палати громад пані Бетті Будройт

Від журналістів, які висвітлювали візит, не вимагалося бути присутніми на всіх протокольних заходах Президента. І це розширило рамки нашої роботи. Зрозуміло, що гріх було не скористатися нагодою взяти інтерв'ю у спікера палати громад англійського парламенту. Спасибі леді спікер і нашому посольству у Великій Британії за цю зустріч. Отже, знайомтесь, пані Бетті Будройт, спікер. З 16 років — член партії лейбористів. Нині, у зв'язку з посадою, з партії вийшла. «Бо моя робота — загальнодержавна», — просто пояснює пані Будройт цей свій крок.

— Чи має парламент свою газету?

— Ні, звичайно. У прес-галереї парламенту представлені всі центральні і місцеві засоби масової інформації. Це сотні журналістів, які мають доступ до всіх установ парламенту, до свіжої інформації.

— Якими бачите стосунки з українським парламентом?

— Ми завжди готові ділитися своїм досвідом. Але не даємо менторських порад, не втручаємося у внутрішні справи.

— Які санкції може застосувати спікер проти парламентаріїв — порушників дисципліни?

— За дисципліною слідкують у фракціях парламенту. Вони турбуються про те, щоб фракція пристойно виглядала. Причини для відсутності можуть бути тільки поважні. Якщо хтось говорить довго і не логічно —можу позбавити слова. Застосовувати це не доводилося. За умов підтримки палатою можу позбавити права відвідувати парламент п'ять днів. Застосовувати теж не доводилося.

— Ви прибічниця мажоритарної чи пропорційної системи виборів?

— Я — за персональну відповідальність, за взаємозв'язок з виборцями, за регулярні зустрічі з ними. За те, щоб парламентарій представляв конкретних людей, конкретні міста і інші населені пункти.

— Чи існують терміни проходження законопроектів у парламенті?

— В принципі — не існують. Але буває, що опозиція затягує розгляд невигідних з її точки зору законопроектів. Тоді уряд, який формує парламентська більшість, застосовує «право гільйотини» — встановлює чіткий термін прийняття закону або домовляється з опозицією щодо термінів.

— Скільки часу розглядається у парламенті бюджет держави?

— Відпрацьовується в комітетах, у змішаних комісіях, а власне розгляд у палаті громад — п'ять днів.

— Як часто проводяться дні уряду?

— Щодня. Ось сьогодні слухали питання освіти. Члени тіньового кабінету (уряду, сформованого опозицією) завчасно подають секретареві спікера запитання, що стосуються певних галузей. Представник уряду відповідає.

— Які питання для англійського парламенту найскладніші?

— Вишукування засобів для зниження безробіття. Складні також проблеми соціальної забезпеченості, питання політичного притулку для іноземців. Всі вони — в полі зору суспільства. В останні роки чимало складнощів завдають події на Балканах.

— Що найперше вимагається від спікера?

— Дотримання парламентської процедури і повага до свободи слова.

Ми дякуємо пані спікер і поспішаємо до керівника британсько-української міжпартійної групи Джона Вілкінсона. Цей парламентарій очолив таку групу зовсім не випадково. Він довгий час жив у Брадфорді, де мешкає найбільша в Англії громада українців. Знає багатьох з них, а відтак знає чимало й про Україну. Й ставши лондонцем, він про це не забув.

— Я вірив, що Україна має стати незалежною, —каже містер Вілкінсон. — Так, продовжує він, ми, британці, обережні, консервативні у своїх симпатіях. Цьому є історичні причини. Наша торгівля, інвестиції орієнтовані на країни Британської Співдружності, на Європейський Союз. А нові ринки викликають недовіру. Її ще треба долати. І у нас у групі є впевненість, що крок за кроком темпи й обсяги ділових взаємовідносин України й Великої Британії зростатимуть.

До нас прислухаються, каже містер Вілкінсон. Бо Україна має ключове значення на Сході Європи. Вона допомагає утримувати рівновагу сил. І наша група саме й звертає увагу уряду й парламенту на Схід Європи. В унісон цьому прозвучали й слова Президента України на заключній прес-конференції з приводу візиту:

— Україна не хоче бути яблуком розбрату між Заходом і Сходом, між НАТО і Росією. Україна прагне бути мостом, який єднає. А відтак вона має бути позаблоковою.

Отже, взаєморозуміння, безперечно, є. І візит Президента України його посилив. Що ще дав візит? Нові економічні угоди, нові домовленості, підтримку й увагу впливової держави — члена «великої сімки». Чимало роботи зроблено практично за два робочих дні візиту.

Сергій ПРАВДЕНКО.

Київ — Лондон — Київ.

Фото Асошіейтед Прес та автора.

У номер

● *Сімферополь*

Все буде згідно із законом

Не минуло й тижня після висловлення ВР Криму недовір'я прем'єр-міністрові уряду автономії Анатолію Франчуку і обрання його народним депутатом України, як ситуація почала змінюватися.

14 грудня прес-служба уряду виступила із заявою, в якій зазначено, що постанова ВР Криму про недовір'я прем'єр-міністрові суперечить Указові Президента України «Про органи державної виконавчої влади Автономної Республіки Крим» і Законові автономії «Про уряд». Автори заяви рекомендують депутатам кримського парламенту переглянути своє рішення щодо А.Франчука.

Того самого дня відбулася зустріч Голови ВР Криму Євгена Супрунюка з Анатолієм Франчуком. Досягнуто домовленості, що останній 20 грудня виступить зі звітом уряду перед кримським парламентом і запропонує нову структуру уряду та кадрові зміни в його складі.

В інтерв'ю журналістам А.Франчук сказав, що кримський парламент правильно робить, вимагаючи звіту уряду, але ця ситуація не повинна призвести до дестабілізації, бо «тепер не час скандалити». «Звичайно, — зазначив А.Франчук, — колись прийде час, і я звільню посаду прем'єр-міністра уряду автономії. Все буде згідно із законом».

● *Київ*

Нагороди всім. Але життя оцінили по-різному

На цьому тижні сталася подія, яка нагадала народам двох держав, України та Іспанії, торішню літню трагедію. Тоді, допомагаючи іспанцям гасити пожежу у Валенсі, в чужому небі загинули українські пілоти. І ось Надзвичайний та Повноважний Посол Іспанії Едуардо Хунко Бонет запросив до своєї резиденції сім'ї загиблих пілотів, аби вручити їм почесні нагороди. Звичайно, ні нагороди, ні грошова компенсація (з якою, до речі, досі існують проблеми) не можуть затьмарити втрату. Але все-таки приємно, що Іспанія не забула наших героїв.

● *Луцьк*

На папір гроші знайшли

Відповідно до Указу Президента України «Про додаткові заходи щодо державної підтримки періодичних видань» голова Волинської облдержадміністрації Борис Климчук видав розпорядження. Згідно з ним з позабюджетного фонду обласної Ради обласному комітету у справах преси та інформації виділено 4 мільярди карбованців для придбання газетного паперу редакціям газет, співзасновники яких — органи державної влади.

Якими є вибір і вибори в Росії?

Все на світі змінюється. Нарешті і в Росії настав час закінчити передвиборчі баталії і перепочити. Доки електорат визначається, політики готуються до традиційного з'ясування стосунків після виборів.

Прогнозів — безліч. Російські політологи турбуються про долю гайдарівського «Вибору», який, цілком вірогідно, може не подолати п'ятивідсотковий бар'єр. Не утворилося великої черги і на заселення «Нашого дому — Росії». А от Компартія РФ в ніч підрахування голосів може спати спокійно: ностальгічні настрої — друга натура росіян.

Але незважаючи на непримиренність поглядів, усі блоки-претенденти мають дві спільні проблеми. По-перше, витративши голоси на дрібні партії, виборці укупі виявляться непредставленими у парламенті. Якщо їх кількість перевищить 50 відсотків, то постане питання про непредставницькість Держдуми та її розпуск, вважає помічник Президента РФ Георгій Сатаров.

Другою проблемою може стати вільне чи вимушене ігнорування виборів росіянами. Щоб не допустити цього, Росія пішла мало не на крайні заходи. Особливо це стосується Чечні, де одночасно обирають главу республіки. У четвер у Грозному розпочалося дострокове голосування.

Столиця Чечні оточена військами, всі ходи і виходи блоковано. Армія — у підвищеній бойовій готовності. Як повідомила російська преса, «підсумки першого дня спростували прогнози скептиків про те, що народ не буде брати участі в голосуванні».

Але сумніватися у «підвищеній громадській свідомості» могли тільки відчайдушні голови. Ті жителі Чечні, які під час стрілянини і демонстрацій протесту мріяли відсидітися вдома, змушені були змінити свою думку на протилежну. Спецназівці контролюють кожен метр території. Працюють пересувні урни. У Росії йдуть демократичні вибори...

Надія БЕДРИЧУК.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

Законопроект тижня

Потрібно прийняти, бо неможливо не прийняти

Як ми вже повідомляли, наступного тижня плановано розпочати сесійні слухання бюджету на 1996 рік, а протягом тижня, що минув, його розглядали в парламентських комісіях. Зрозуміло, що за цей час чимало політиків, економістів, представників влади висловили багато зауважень. Втім, інакше й не могло бути, бо за кожною цифрою цього найважливішого документа держави стоїть майбутнє багатьох галузей, регіонів та громадян.

Отже, проект бюджету, поданий Кабінетом міністрів, передбачає, що його доходна частина становитиме 2, 588 квадрильйона карбованців, видатковa — 3,016 квадрильйона, тобто дефіцит має перебувати в межах 6%, або 427 трильйонів карбованців.

Як і нинішнього року, плановано три джерела покриття дефіциту бюджету: доходи від реалізації державних цінних паперів (150 трильйонів карбованців), зовнішньої позики (170 трлн.) та кредитів НБУ (107 трлн.). Отже, передусім слід зазначити, що наступного року уряд передбачає більше вдаватися до неемісійного покриття дефіциту бюджету, адже, скажімо, цього року планована сума емісії становить 204 трильйони карбованців. Разом з тим не можна не помітити, що уряд збирається значно розширити залучення коштів за рахунок внутрішньої позики — із 20 трильйонів, залучених нинішнього року, ця цифра має зрости до 150 трильйонів.

Головними джерелами доходів бюджету має стати податок на добавлену вартість (22% від загальної суми доходів), податок на прибуток підприємств (15%), доходи Пенсійного фонду (22%), прибутковий податок з громадян (5,6%). Але варто зважити на те, що доходна частина бюджету значною мірою основана на законопроектах, які ще тільки має прийняти Верховна Рада. За словами голови Комісії з питань бюджету Миколи Азарова, частка гіпотетичних доходів становить 269 трильйонів карбованців. Проте, якщо плановані зміни прийняти не вдасться (а це відміна ряду пільг за податком на добавлену вартість, розширення переліку підакцизних товарів, створення фонду розвитку паливно-енергетичного комплексу), то вже протягом бюджетного року доведеться скорочувати видатки на вищезазначену суму. В результаті знову зростатиме заборгованість із зарплати, скорочуватиметься фінансування бюджетної сфери та соціального захисту. Разом з тим Микола Азаров зазначив, що Комісія наполягатиме на тому, щоб бюджет було прийнято хоча б за кілька днів до початку бюджетного року, бо зволікання в цьому питанні призведе до того, що з великим запізненням буде прийнято місцеві бюджети, а їх у нас одинадцять з половиною тисяч.

Щодо взаємовідносин місцевих бюджетів з центральним, то, за словами Миколи Азарова, 1996 року плановано збільшити частку доходів, які залишатимуться на місцях.

Крім того, сьогодні склалася така ситуація, що регіони не дуже поспішають нарощувати доходи, логічно зважаючи, що наступного року під час розгляду бюджету доведеться танцювати від нарощеної суми доходів. Тому, щоб поламати цю систему, передбачено зафіксувати наявні показники і в разі зростання доходів більша їх частка залишатиметься в регіонах. Кажуть, що деякі керівники областей обіцяють збільшити доход на 10—30 трильйонів. А якщо буде легше регіонам, то легше буде державі.

Не можна також не згадати про те, як виконується бюджет за 1995 рік. Микола Азаров зазначив: коли йдеться про значне недоотримання доходів, то це пов'язане з як об'єктивними причинами, так і з неналежним виконанням деякими посадовими особами своїх обов'язків. До об'єктивних причин належить значний спад виробництва (а отже і зменшення податків), те, що не внесли змін до деяких законів зі зменшення пільг тощо. А щодо неналежного виконання посадовими особами своїх обов'язків, то насамперед йдеться про недоотримання 75 трильйонів карбованців рентної плати на нафту та газ, 87 трильйонів — від приватизації.

А щоб наступного року не повторилася нинішня ситуація, потрібно дуже виважено проаналізувати реальність можливих джерел надходження доходів і з урахуванням їх планувати видатки. Але очевидно: поки що така постановка питання є дуже ідеалістичною, тож, певно, вкотре під час обговорення бюджету на 1996 рік знову найвагомішим буде аргумент: «Потрібно прийняти, бо неможливо не прийняти».

Сергій НЕСТРІЙ, журналіст

Запитання тижня

Не платять і продавати не дають

1991 року в Шахтинську Донецької області було створено вугледобувне підприємство «Карбон». Якщо на початку там працювало 20 чоловік, то сьогодні — 600. Починав «Карбон» вуглевидобуток з окремого пласту, а нині у його віданні три шахти, які, до речі, планувалося закрити як збиткові. А тим часом тільки за 8 місяців нинішнього року підприємством було видобуто 30 тисяч тонн вугілля, а відтак у вигляді податків до держбюджету надійшло 18 мільярдів карбованців. Проте може статися, що їх таки буде закрито.

Останнім часом ситуація склалася таким чином, що підприємство, відвантажуючи споживачам вугілля, ніяк не дочекається оплати. Зрозуміло, що всіх замучили неплатежі, але ж слід розуміти і підприємство, якому потрібно платити людям зарплату, розвивати виробництво, розраховуватися, врешті-решт, із бюджетом, бо ж до приватного підприємства вимоги суворіші. В цій ситуації не допоможе навіть страйк, до чого часто вдаються державні вуглевидобувні підприємства. Тож усі обставини змусили «Карбон» розпочати пошук партнерів за кордоном, зокрема в Молдові.

Відповідно до чинного законодавства було підготовлено пакет документів і надіслано їх до Кабінету міністрів з проханням надати підприємству права спецекспортера вугілля. Державна експертна міжвідомча комісія вирішила це питання позитивно, але далі почались дивні речі: після того, як зі списком спецекспортерів ознайомився перший віце-прем'єр-міністр П. Лазаренко, підприємство «Карбон» з нього зникло. Зауважимо: його було викреслено без будь-яких пояснень, а всі спроби підприємства отримати їх залишилися без відповіді. Але ж таке право закладене в Положенні про порядок експорту товарів, що його здійснюють спеціально уповноважені Кабміном суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності. Тож підприємству нічого не залишалося, як звернутися до газети із проханням достукатися до Кабінету міністрів, бо на сьогодні підприємство вичерпало практично всі внутрішні резерви, тож шахти перебувають на межі закриття. Може, для уряду 600 робочих місць дурниця? Чи, може, попри всі декларації таким є його ставлення до малого бізнесу? Та як би там не було, а уряд таки повинен дати кваліфіковану відповідь. Якщо він вважає, що видобуте вугілля має залишатися в Україні, то повинен змусити державні підприємства платити за відвантажену продукцію. Якщо ж він не може цього зробити, то має дозволити експорт вугілля, тим більше, що в цьому разі підприємство продаватиме державі 50% валютної виручки і саме зможе вижити.

І на завершення ще одне запитання: чому після того, як Державна міжвідомча експертна комісія, до якої входять тринадцять заступників міністрів і яка й покликана вирішувати питання зі спецекспортерами, дає позитивну відповідь на прохання підприємства, перший віце-прем'єр-міністр одним розчерком пера відміняє її рішення?

Сергій ВУСАТИЙ, журналіст

Дзвінок тижня

БРАТИСЛАВА СЛУХАЄ ВАС

Міністр зв'язку України Валерій Єфремов на очах багатьох ужгородців влаштував розмову між українським і словацьким прем'єрами. Цей незвичайний телефонний дзвінок засвідчив відкриття двох нових волоконно- оптичних ліній зв'язку — від Ужгорода до Кішварда в Угорщині і до Михайловце в Словаччині.

Одразу скажу, що це дає можливість запропоновувати споживачам близько двох тисяч високоякісних телефонних цифрових каналів, інтегрує вітчизняну цифрову мережу зв'язку в європейську. Подія, справді, непересічна. Йдеться про реалізацію одного з глобальних міжнародних проектів «Трансєвропейські лінії», що передбачає об'єднання телекомунікаційних систем на відстані близько 14 тисяч кілометрів. Мова як про становлення українського електрозв'язку, так і про міжнародне співробітництво не на словах, а на ділі. В реалізації проекту брали участь: з української сторони — підприємства УкрТЕК та проектний інститут Діпрозв'язок об'єднання електрозв'язку «Укртелеком», а також АТ Свемон, з угорської — MATAV («Угорська телекомунікаційна компанія»), зі словацької — Slovak Telecom. Постачання обладнання та волоконно-оптичного кабелю здійснювали фірми Siemens (Німеччина), Pirelli (Італія), Northern Telecom (Англія). Міністр зв'язку України Валерій Єфремов не приховував задоволення. Тільки місяць тому Україна перекинула телекомунікаційний місток до польського Жешува, швидко посуваються справи на спорудженні волоконно-оптичних ліній зв'язку від Одеси до Києва в рамках проекту ІТУР, а з'єднавши лінією зв'язку Київ, Львів і Ужгород, можна буде перемовлятися з. більшістю європейських держав. Власне, це чудово розуміли і запрошені на урочисту церемонію держсекретар Міністерства транспорту, зв'язку та управління водними ресурсами Угорської Республіки пан Ковач і директор секції пошт і телекомунікацій Міністерства транспорту, пошти і телекомунікацій Словацької Республіки пан Галуш. Обидва скористалися з нагоди, щоб забезпечити зв'язок Прем'єру Євгенові Марчуку з Братиславою. І всі довідалися, що обох прем'єрів найбільш непокоять бюджетні проблеми своїх країн.

Валерий ЄФРЕМОВ

Петер ГАЛУШ

Знімки Георгія УДОВИЧЕНКА.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про заходи щодо відтворення видатних пам'яток історії та культури

Ураховуючи винятково важливе значення відтворення видатних пам'яток історії та культури для відродження духовності українського народу та з метою відбудови втраченої історико-архітектурної спадщини, зокрема комплексу Михайлівського Золотоверхого монастиря та Успенського собору Києво-Печерської Лаври у місті Києві, що мають унікальну архітектурну, містобудівельну та історико-культурну цінність,

постановляю:

1. Утворити при Президентові України Комісію з питань відтворення видатних пам'яток історії та культури (далі — Комісія).

2. Кабінету Міністрів України за участю Комісії розробити і подати в місячний строк Президентові України першочергові заходи щодо відбудови комплексу Михайлівського Золотоверхого монастиря та Успенського собору Києво-Печерської Лаври у місті Києві.

3. Призначити ТРОНЬКА Петра Тимофійовича — голову правління Всеукраїнської спілки краєзнавців — головою Комісії.

Затвердити персональний склад Комісії.

4. Покласти на Комісію вирішення питань щодо визначення переліку видатних пам'яток, які потребують відтворення, консультативного забезпечення науково-дослідних, проектувальних та реставраційно-будівельних робіт, пов'язаних з їх відбудовою.

5. Голові Комісії подати у місячний строк проект Положення про Комісію з питань відтворення видатних пам'яток історії та культури.

6. Надати Комісії право залучати для роботи фахівців центральних органів державної виконавчої влади, науково-дослідних установ, вищих навчальних закладів, а також одержувати необхідну для її діяльності інформацію.

7. Кабінету Міністрів України у двомісячний строк:

розробити за участю Комісії та затвердити довгострокову Державну програму відтворення видатних пам'яток історії та культури, передбачивши в ній відбудову комплексу Михайлівського Золотоверхого монастиря, Успенського собору Києво-Печерської Лаври у місті Києві та інших визначних пам'яток;

створити спеціальний фонд для фінансового та іншого забезпечення реалізації зазначеної Програми та затвердити Положення про нього.

Президент України
Л. КУЧМА.

м.Київ,
9 грудня 1995 року.

Коментарі до Указу Президента України
«Про заходи щодо відтворення видатних пам'яток історії та культури»

Василь КРЕМІНЬ, керівник Служби з питань гуманітарної політики

Протягом багатьох років українська громадськість та урядові структури виношували ідею відновлення видатних пам'яток архітектури — Михайлівського Златоверхого монастиря, заснованого 1108 року онуком Ярослава Мудрого київським князем Святославом Ізяславичем, з центральною спорудою — Михайлівським Златоверхим собором (1108—1113 рр.) та Успенського собору Києво-Печерської Лаври (1073—1078 рр.)

Михайлівський Златоверхий монастир у XII ст. був місцем поховання князів, пізніше тут було поховано митрополитів І.Борецького та І.Копинського. У першій половині XVIII ст. на території монастиря велося велике будівництво у стилі українського бароко. Стіни Михайлівського Златоверхого собору прикрашали мозаїки і фрески, частина з яких збереглася, але у 1934—1935 рр. під час боротьби з релігійним культом собор було розібрано.

Така сама гірка доля спостерегла і Успенський собор, розписи якого здійснювали видатні художники Алімпій і Григорій. У XIII—XIV ст. під час татаро-монгольських навал його не раз руйнували, але знову відбудовували. Після руйнівної пожежі 1718 року Успенський собор було перебудовано, і він набув рис українського бароко. У листопаді 1941 року собор було висаджено в повітря. І от настав час повернути народові його духовні святині.

Указом Президента України Л. Кучми за № 1138/95 від 9 грудня 1995 року Кабінетові міністрів України було дано доручення подати в місячний строк Президентові України пропозиції щодо відбудови комплексу Михайлівського Златоверхого монастиря та Успенського собору Києво-Печерської Лаври у місті Києві. Але це лише перші кроки на шляху відродження української духовної спадщини, бо Указом передбачено створення при Президентові України Комісії з питань відтворення видатних пам'яток культури.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

«И ни церковь, ни кабак – ничего не свято»

Німецький хроніст Тітмар з розповідей вояків, які побували у Києві в часи князювання Ярослава Мудрого, записав, що місто мало 400 церков, 8 торговиць і силу-силенну народу. Ось чому Київ тоді справедливо називали «суперником Константинополя і преславною окрасою східної церкви». Протягом тисячоліття, що минає з тих пір, торговиць у столиці побільшало, і народу менше не стало — навпаки. А ось із церквами... І річ навіть не в часі, який багато чого перетворює у тлін. Бо ж стоїть до сих пір у своїй величі й красі, як прадавня корона нашого міста, Софія Київська. Надто вже багато геростратів — як зайшлих, так і своїх — пройшло-потопталося по нашій землі. Злітали в повітря храми, горіли з неоціненними раритетами бібліотеки, знищували як непотріб нашу живописну класику. Бо варвару культура не потрібна, а тим паче — створена надбана підневільним народом, якого і за народ не вважали.

Ось чому так багато культурних надбань нашого талановитого народу насильницьким чином знищено, вирвано-вилучено зі світової духовної скарбниці. А скільки унікальних споруд, які нагадують нам про великий народний талант, про мужність наших далеких предків, стоять сьогодні в руїнах. Як німий докір нашому історичному безпам'ятству і байдужості.

І поява Указу Президента України «Про заходи щодо відтворення видатних пам'яток історії та культури», як то кажуть, на часі. Тим паче, що координуватиме цей напрям роботи державна структура, яка працюватиме при Президенті — Комісія з питань відтворення видатних пам'яток історії та культури. Саме їй надано право визначати перелік пам'яток, які потребують відтворення, консультативно забезпечувати науково-дослідні, проектувальні та реставраційно-будівельні роботи, пов'язані з відбудовою цих пам'яток. Йдеться і про конкретні речі. «Кабінету міністрів за участю Комісії, — читаємо в Указі, — розробити і подати в термін місячний строк Президентові України першочергові заходи щодо відбудови комплексу Михайлівського Золотоверхого монастиря та Успенського собору Києво-Печерської Лаври».

Мову про відновлення цих духовних скарбниць, знищених тоталітарним режимом, ведуть вже не перший рік. Зокрема, створено оргкомітет, звісно, на громадських засадах, для відновлення Михайлівського Золотоверхого монастиря, навіть розпочали збір коштів для цієї благородної справи. Але руками лише одних ентузіастів відновити пам'ятку нашої давньої архітектури, храм нашої духовності неможливо. Потрібна серйозна державна підтримка. І не тільки у цій справі.

Ось тільки невідомо: звідки брати гроші? І немалі. Бо коли лікарні не мають за що закупити найнеобхідніші ліки, а вчителі місяцями не отримують навіть злиденної зарплати — то вести мову про значні надходження з бюджету на відновлення пам'яток історії принаймні некоректно стосовно тих людей, які не годні нагодувати й одягнути своїх дітей. А втім, хіба мало грошей з державної казни, з наших податків йде на різні феєрверки, паради, фестивалі, зрештою, на масові закордонні «уїкенди» наших численних делегацій? Можливо, допоможе і спеціальний фонд, який згідно з президентським указом буде створено для реалізації довгострокової Державної програми відтворення видатних пам'яток історії та культури. Можливо, знайдуться меценати, які не пошкодують грошей для цієї важливої справи. Але для того треба створити відповідне правове поле, щоби людина, яка вкладає гроші для розвою культури, духовності, не зазнавала додаткових збитків, що маємо тепер. Щоб для неї це було не тільки престижно, але й вигідно, як це вже давно зроблено у всьому цивілізованому світі.

Моє покоління виростало-виховувалося на поезії Василя Симоненка і Ліни Костенко, на піснях Володимира Івасюка і Володимира Висоцького. Так, того самого, який з болем і обуренням давав точну оцінку суспільству, яке нищило храми і топтало людську особистість: «И ни церковь, ни кабак — ничего не свято! Эх, ребята, все не так, все не так ребята!»

Ох, як хочеться, щоби сьогодні усе виглядало інакше!

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Учителі закидають уряд «двійками», а влада освітян — обіцянками

Коли серед працівників фізичної праці за кількістю здійснених нинішнього року різного роду акцій протесту на першому місці міцно облаштувалися шахтарі, то серед «інтелектуалів» першість тут тримають вчителі. Цього тижня сіячі доброго і вічного вже вкотре зібралися на центральних площах багатьох міст країни, щоб висловити своє обурення щодо політики уряду.

Всеукраїнські акції протесту прокотилися відповідно до ухвали третього з'їзду профспілок працівників освіти й науки. Схоже, педагоги в намірах домогтися для себе кращого життя налаштовані цілком рішуче. Справжнім вогнищем напруженості став Донецьк. Близько 3000 працівників навчальних закладів брали участь у мітингу. Заборгованість держави освітянам по області становить 14 трлн. карбованців. 400 працівників освіти, які зібралися у столиці, надіслали на адресу уряду резолюцію з вимогами забезпечити належне фінансування, загрожуючи в разі відмови «перейти до найрішучіших проявів громадянської непокори». У вівторок вчителі двох десятків миколаївських шкіл «прогулювали» заняття на мітингу, а в Сімферополі освітяни виставили пікети біля будинку представництва Президента України в Криму, намагаючись у такий спосіб домогтися погашення заборгованості, підвищення стипендій учням до мінімального прожиткового мінімуму — 4,8 млн. карбованців, а для себе — зрівняння щомісячних виплат із заробітними платами працівників промисловості. А загалом на півострові акції протесту відбулися ще в чотирьох містах.

А що далі? За словами заступника голови ЦК профспілки працівників освіти і науки України Георгія Пруханова, представники регіональних організацій цієї профспілки зберуться в Києві, де вироблять стратегію подальших дій. Але навіть якщо припустити, що працівникам освіти і вдасться тепер «витрясти» гроші в уряду, то наступний рік обіцяє вчителям таке саме безрадісне «мітингове» існування — з десяти відсотків, належних за бюджетом, проект бюджету-96 передбачає на потреби галузі лише шість — 350 трлн. карбованців. На думку міністра освіти Михайла Згуровського цієї суми не вистачить навіть для того, щоби виплатити педагогам заробітну плату.

Рівень ставок по депозитних вкладах в АТ «Градобанк» станом на 16.12.1995 року

У національній валюті (для юридичних осіб, min вклад 1,0 млрд. крб.)					
Строк, днів		5-10	10-30	60	90
Річна ставка, %	від 1 млрд.	—	70	85	90
	понад 10 млрд.	70	75	90	95

У ВКВ (для юридичних і приватних осіб, min вклад $ 1000, DEM 1500)						
Строк, місяців	1	2	3	6	9	12
Річна ставка, %	8	8,5	9	9,5	11	12,5

Відсотки у національній валюті та у ВКВ нараховуються і виплачуються щомісячно філіями «Градобанку» по всій території України за місцем укладання угоди.

Телефони для довідок: (044) 216-59-50; 212-13-60; 267-10-38; 244-70-53.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), «Голос України»

Анна, королева Франції, повертається до Києва

Мішель Волковицький Олександр Еро

(Початок на 1-й стор.).

Сам Антін Рудницький, який походить зі славетної галицької родини і є автором, зокрема, трьох симфоній, монументальної кантати Шевченкового «Послання...» і кількох опер, невідомий широкому загалові в Україні. Хоч наприкінці 20-х — на початку 30-х років він здійснив ряд оперних постановок у Харкові і Києві, запрошений туди українським урядом. Маючи польський паспорт, А. Рудницький вчасно покинув Київ і таким чином врятувався від неминучих репресій, під час яких уже повсюдно нищили українську інтелігенцію. Композитор і музикант працює у Львівській опері, багато гастролює у Польщі та прибалтійських країнах. А 1938 року на прохання митрополита Андрея Шептицького від'їздить на гастролі до США, де разом з відомою співачкою Марією Сокіл дає велику кількість концертів на користь будівництва у Львові «Народної лічниці», себто лікарні. Напад фашистської Німеччини на Польщу і початок Другої світової війни заступив шлях українським митцям до Європи. Вони залишилися в США, де А. Рудницький був професором консерваторії та музичної академії у Філадельфії, Вищої музичної школи університету Індіани, диригував симфонічними оркестрами у Нью-Йорку, Торонто, Філадельфії. До речі, в останньому місті композитор і знайшов вічний спочинок двадцять років тому.

Що спонукало Мішеля Волковицького взятися за постановку опери «Анна Ярославна, королева Франції», яким творчим інтересом продиктовано його наміри?

—Усе почалося після нашої зустрічі з паном Мокренком, директором Національної опери, приблизно три роки тому, — каже Мішель Волковицький, — коли ми згадали про роль Анни Ярославни в українсько-французьких стосунках. Тоді я вперше і почув, що є опера, написана на цю тематику. І чому б її не поставити, скажімо, в Києві? А й справді — чому? І ця ідея мене відразу спокусила.

А десь через півроку зателефонувала моя секретарка — я тоді перебував в Італії — і сповістила про факс, який надійшов з Києва: мені пропонують поставити «Анну Ярославну...» на сцені Національної опери. Я відразу згодився, хоч і не бачив партитури твору. Привабив, заінтригував уже самий сюжет твору, про який мені раніше розповідали. Як і можливість бути безпосередньо причетним до зустрічі двох культур: французької й української.

Очевидно, в пана Волковицького озвався голос крові. Бо свого часу його батько, молодий офіцер, емігрував з України, знайшов притулок у Франції, де й пов'язав свою подальшу долю з француженкою. В сім'ї розмовляли лише французькою, тому Мішель батькової мови не знає. На репетиціях спілкується з постановчою групою і виконавцями з допомогою перекладача.

Музичну освіту М. Волковицький здобув у Тулузькій консерваторії по класу вокалу, оперного і драматичного мистецтва, а ще раніше закінчив університет у тому ж місті — має диплом історика мистецтва. Брав участь у виставах і концертах, зокрема сольних як співак, здійснив ряд постановок музичних вистав. Двадцять років тому разом з абатом Андре Гузом відроджує-реставрує систеріанське абатство Сільванес, занедбане ще з часів Французької революції, де з 1978 року створює культурний центр та організовує Міжнародний фестиваль духовної музики, який тепер відбувається щороку. У 1988 році М. Волковицький стає генеральним директором добре відомого у мистецьких колах центру «Зустрічі культур в абатстві Сільванес», який відіграє велику роль у культурному житті цього регіону.

Мистецька дорога приводить Мішеля Волковицького в Україну вже вдруге — два роки тому він здійснив постановку опери «Травіата» Дж. Верді у Харківському театрі опери та балету імені М. Лисенка.

—І враження від спілкування з харківською трупою у мене найкращі, — каже М. Волковицький. — Тим паче, у нас було вдосталь часу, щоби зрозуміти один одного, щоби подарувати шанувальникам оперного мистецтва свято, задля чого вони і приходять у театр.

—Яким чином ви добирали виконавців для спектаклю «Анна Ярославна...»? Ви були трохи знайомі з творчістю тих, з ким доводиться тепер працювати?

—Нікого не знав досі. А кандидатури співаків, яких бачите на репетиції, запропонувало керівництво театру. І маю сказати, що відбір зроблено професіонально. Це люди, з якими працювати справді цікаво. Радує і те, що працюють над спектаклем і багато молодих митців.

Це нова для них робота, бо я вимагаю від кожного співака бути на сцені і драматичним актором. Правда, не завжди це вдається їм поєднувати. Але сподіваюся, що коли підніметься завіса, — все буде гаразд.

—Що ви насамперед хочете сказати цим спектаклем?

—Дотримуючись задуму Антона Рудницького, прагнемо розповісти захоплюючу романтичну історію, яка чимсь нагадує чарівні казки про фей. Давши волю і простір уяві, намагаємось донести глядачам візію мрії, краси, розкоші і натхнення далекого минулого двох великих європейських народів. Проте минуле у цій виставі є лише причиною для того, щоби торкнутися духовних проблем, великих людських почуттів. Тому не обмежуємося реконструкцією історії, яскравих, фольклорних її цитат. Наше головне завдання — розкрити красу і силу почуттів, пристрастей — одне слово, того, що в усі часи рухало індивідуумом.

Наприкінці розмови я запитав у М. Волковицького, чи не мріє він побачити «Анну Ярославну...», поставлену ним, на паризькій сцені?

—Я вірю, що цей спектакль побачать у Франції, — почув у відповідь. — І не тільки в Парижі.

А поки що прем'єра у Києві. Хоч у цьому ми будемо першими. А втім, чим ми гірші від Парижа?

Пригадаймо, що в XI столітті французький король мав за честь взяти шлюб з українською князівною. І довго добивався її руки та серця.

А ми зітхаємо: Париж, Париж...

Леонід БРОВЧЕНКО, «Голос України»

Піонер ринку хоч і не палає, але добре світить

ПІСЛЯ Всесвітнього московського фестивалю молоді і студентів, не без активної участі М. Хрущова у 1958 році при ЦК ВЛКСМ було створено всесоюзну організацію як «Спутник». За основне завдання їй поклали молодіжний туризм, хоча звичайно, переважали політичні мотиви. Вчення класиків однієї із світоглядних теорій мало оволодіти свідомістю молоді всієї планети, а не тільки її частини. Разом із тим, «Спутник» виявився чи не одним із піонерів ринкової економіки на терені СРСР.

По-перше, це була госпрозрахункова організація. По-друге, вона діяла за принципом бартерного обміну (безвалютного обміну туристичними групами). В-третє, 1989 року передовий загін союзного «Спутника» — український «Супутник» виступив з ініціативою про створення на базі цього підрозділу ЦК ВЛКСМ акціонерного товариства. І що не кажіть (це вже ностальгічне), молодіжний туризм був тоді найдешевший, найдоступніший.

Сьогодні, слухаючи і дивлячись шикарну рекламу приватних туристичних фірм з цінами, недосяжними для громадянина із середнім достатком (хоча, здебільшого, то не туризм, а комерційні шоп-тури), подумалось: а де ж «Супутник»? У рекламно-інформаційному телефонному довіднику «Золоті сторінки України» вдалося знайти інформацію про АТ «Супутник-Україна». Скромним виявився і президент АТ «Супутник-Україна» Андрій КАЛІНІН.

— Андрію Олександровичу, як відбулося розлучення «Супутників» колишніх братніх республік?

— Цивілізовано. Ще до проголошення незалежності України, наш «Супутник» виступив з ініціативою про створення на базі «Супутника» ЦК ВЛКСМ (а це 263 відділення і 19 туристичних комплексів) акціонерного товариства. На початку літа 1991 року було створено АТ — холдингову компанію з центром у Москві. Після серпня 1991-го у нас із «Спутником» Російської Федерації — суто економічні стосунки. Російські колеги володіють 26 відсотками статутного фонду. Із «Супутниками» колишніх республік СРСР — стосунки суто партнерські, з кимось тісні, з кимось — навпаки.

— А чи зберегли ви свою спеціалізацію, принципи обміну туристами?

— Спеціалізацію — так, хоча вікових рамок для наших клієнтів немає, але не могли передбачити надзвичайно різкого спаду потоку туристів в Україну. Раніше в обмін ми приймали у рік більш як 100 тисяч іноземних туристів. Зараз навіть незручно цю цифру називати — на три порядки нижче. В Україну їдуть в основному не туристи, а бізнесмени. У плані туризму наша держава, за браком відповідних знань про неї, низького сервісу, високих цін не цікавить. Насторожує іноземців і кримінальна обстановка в державі.

Якщо брати наших земляків-туристів, то можна сказати, що в Україні склалась чітка спрямованість туризму. Це — дорогий, елітарний туризм (Європа, Канари...) і шоповий. Від шопового ми категорично відмовились, а «дорогим» тільки-но почали займатися. Але орієнтуємося на молодь, а також людей середнього достатку. Останнім часом почали приділяти увагу сімейному й дитячому відпочинку у Словакії та Болгарії, Тунісі. На наступний літній сезон розроблені дитячі програми оздоровлення в Греції. Хоча з точки зору прибутку нам вигідніше організувати відпочинок одного бізнесмена в Маврикії, аніж дітей у Болгарії. Проте, як Ви вже підмітили «Супутник» має власне обличчя, свій профіль, власний напрямок в організації туризму, що і стримує нас від того, щоб займатися тільки туризмом прибутковим. Марка фірми — велике діло. Тож спільно з Міністерством молоді і спорту займаємось екскурсійним обслуговуванням економічно вразливої категорії молоді. Спільно з НВО «Прип'ять» оздоровлюємо людей, що працюють у зоні ЧАЕС.

— Тоді, а ви ж-бо були піонери ринкових перетворень, напрошується запитання: напевне «Супутник» займається й іншими формами діяльності, які дають прибуток і дають можливість підтримувати реноме, власне обличчя фірми, яка працює на масового споживача?

— Справді сьогодні — всі в гонитві за максимальним прибутком, тож з'явилося багато туристичних фірм-одноденок. Зірвали куш — і розбіглися. Приємно, що політика ліцензування, яку проводить Держкомтуризм, поклала цьому край. Ми виробництво розширюємо за рахунок нарощування об'ємів і втілення нових форм роботи. У нас рівень рентабельності від туризму — невеликий. Але окрім масового туризму ми займаємося і туризмом медичним, путівками до санаторіїв, ми стали генеральними агентами з продажу авіаквитків міжнародних авіакомпаній, акредитованих в Україні, разом з турками займаємось автобусними перевезеннями, організацією точок швидкого харчування, маємо страхову компанію, виступили генеральними агентами по країнах СНД системи «TAX-FREE», налагоджуємо навчання старшокласників за кордоном, зовсім недавно стали ексклюзивними представниками одного із велетів туроператорів Європи — «Туропа». Одне слово, життя змушує працювати саме за ринковими умовами.

— Слава піонерів ринку зігріває серце, звісно. Тож, напевне, не хочеться втрачати відповідних епітетів. Що «Супутника» на майбутнє?

— У США добре прижилося одне дійство, пов'язане з дітьми. На запрошення Президента туди на п'ять тижнів з усього світу приїздять найобдарованіші діти. Придивляються до американського способу життя. До цих обдарованих дітей, у свою чергу, придивляються фахівці. Діти спілкуються з Президентом, віце-президентом, сенаторами, конгресменами, іншими знаменитими й відомими людьми. Це дуже цікава програма. Так от: «Супутник» мріє щось таке зробити в Україні.

Володимир МЕЛЬНИК, журналіст

АВТО ВИЙШЛО З ЛАДУ — ВИРУЧИТЬ «ЛАДА»

МОЇ ЗНАЙОМІ розповідали, що в Києві відкрито магазин «Лада», де можна купити практично все до «Жигулів». Мене як власника цьої моделі це зацікавило, бо на периферії із запасними частинами дуже важко. Розкажіть про магазин у шанованій мною газеті. Певен, кількість передплатників зросте.

З листа читача

Миколи Лукашука із Хмельницького.

Такого характеру листи у редакційній пошті — не рідкість. Наш кореспондент розповідає про магазин «Лада».

Нема щасливішої людини, ніж автолюбитель, автомобіль котрого технічно справний, налагоджений, немов годинниковий механізм.

І раптом... Легковик вийшов з ладу. Все, автолюбитель стикається з безліччю проблем...

Добрий десяток років тому в нашій державі був справді дефіцит запасних частин.Станції техобслуговування мали далеко не повний їх набір. Щоправда, був так званий «чорний ринок». Але ж кожний водій знає, який то ризик — купувати на тому ринку: можуть підсунути що завгодно.

Останніми роками ринок автозапчастин, так би мовити, вийшов з підпілля... і значно зросла небезпека автолюбителю ускочити в халепу. З'явилися кустарного виробництва некондиційні деталі і вузли, якість яких, м'яко кажучи, не витримує критики. З'явилися і спритники на тих ринках, котрі вмовляють купити той товар. Моєму доброму знайомому продали, наприклад, передні крила до «Жигулів» на два сантиметри коротші від стандартних.

І ось саме тоді з'явилася ідея створити в Києві магазин автозапчастин як альтернативу стихійному, але нав'язливому ринку.

Пригадую, як з недовірою поставився я до поради свого колеги завітати до магазину «Лада», що по вулиці Воровського.

Відтоді я і мої добрі знайомі — часті гості «Лади». Сталося щось з автомобілем — мерщій до магазину.

На моїх очах магазин якісно зростав. Перш ніж продати якусь деталь, продавець проконсультує, дасть пораду. Якщо деталь не підходить до тієї чи іншої моделі, неодмінно застереже від покупки.

Поступово розгорталась і сама база «Лади». Невдовзі відкрили магазини по вулиці Радужній та Індустріальній, 38.

— З першого дня ми поставили за мету впровадити західний спосіб обслуговування покупців: щонайбільше уваги, щонайвища культура. Так і працюємо на довірливій основі: ми довіряємо своїм клієнтам, вони цілком довіряють нам.

Важко не згодитися з директором магазину Євгеном Васильовичем Чемерським. Насамперед уся продукція «Лади» сертифікована, надходить із автозаводу, що в Тольятті. І продають її професіонали,переважно молодь, яка потрапила сюди не випадково. Триває — і досі триває — якісний добір кадрів. Кожний продавець досконало знає матеріальну частину автомобілів. Щомісяця продавці проходять атестацію на кваліфікаційній комісії.

Колектив щомісяця ретельно аналізує попит. Зростає асортимент товарів. Недалекий той час, коли «Лада» матиме найбільший обсяг за задоволенням потреб магазином.

Принагідно треба сказати, що магазин уклав угоди із заводами Англії, Німеччини, Італії та інших європейських держав, де випускають вузли і деталі до «Жигулів». Ціни в «Ладі» на них нижчі, аніж тольяттінського заводу, і це, хоч як дивно, за словами Євгена Васильовича, певною мірою спричинило недовіру покупців. Але все пояснюється просто: західні підприємства працюють в умовах економічної стабільності. Отже, стабільні й ціни. Саме у такий спосіб магазин прагне здешевити ринок запчастин: товар значно вищої якості — за меншу плату. Та, очевидно, автолюбитель має перебороти психологічний бар'єр! Адже він звик, що на стихійному ринку запасні частини, що їх привозять «човниковим» способом з Туреччини, низької якості і за дещо нижчими цінами.

У тому, що «Лада» опанувала західну манеру обслуговування, легко переконатися, переступивши поріг будь-якого з трьох магазинів. Усі вони — в єдиній комп'ютерній мережі, за якою миттєво можна з'ясувати наявність товару на складі, в магазинах. Необхідні запчастини одразу резервують, якщо їх нема саме в магазині, куди завітав автолюбитель.

А якщо покупець не має можливості поїхати, скажімо, з вулиці Радужної до Індустріальної, «Лада» сама доставить товар.

На часі й нові форми надання торговельних послуг. Коло клієнтів «Лади» постійно зростає. Це не лише власники індивідуального транспорту, а й підприємства, фірми. І купити вони можуть і за готівку, і за безготівковою формою розрахунку.

До речі, за безготівковою є певні знижки. Тим паче, якщо це постійний клієнт. Комп'ютер чітко стежить за цим, фіксуючи всі відвідини покупців.

Звісно, є гнучка система знижок, але постійний клієнт може мати її від 15 до 20 відсотків од загального обсягу плати.

Директор «Лади» не проминув можливості розповісти і про нововведення, що мають впровадити найближчим часом. Зокрема, вводиться карткова система. Володар картки, одержавши певні вузли чи деталі, тут же на комп'ютері відіб'є відповідну суму сплати, всі належні дані. Тобто картка замінить йому чекову книжку, слугуватиме своєрідним гаманцем. Робитиметься водночас і певна знижка, адже магазин користується грошима, які регулярно перераховують постійні клієнти (підприємства, приватні фірми, товариства).

Насамкінець варто нагадати, що «Лада» ніби виростає із своєї сорочки. Тут постійно шукають нові форми роботи, нові способи обслуговування. В основу покладено регулярне вивчення ситуації у сфері автосервісу в Україні. Так, спеціалісти магазину провели аналіз ввезення автомобілів іноземного виробництва в Україну і дійшли висновку, що «Лада» має йти шляхом індивідуального задоволення потреб володарів іномарок. Тепер тут можна придбати основні запасні частини практично до всіх автомобілів, що виходять з конвеєрів підприємств США, Європи, Японії.

Тож недивно, якщо з'являться нові прогресивні форми обслуговування, зростатиме мережа магазинів.

... Коли матеріал було підготовлено до друку, стало відомо, що 18 грудня відкриється новий, за останнім словом техніки, сервісу, магазин по вулиці Воровського, 41. Той, хто завітає сюди, не пошкодує: «Лада» йде назустріч автолюбителю.

Олена ПЕДАН, журналістка

Хутро і в Мадриді хутро

ЗРУЧНИЙ, модний, красивий одяг хутрофірми «Тисмениця» не потребує особливої реклами. Його знають, цінують і бажають придбати не лише в Україні, а й у багатьох країнах світу, де прикарпатське підприємство завоювало право реалізовувати свої вироби. Шлях на європейський, а отже — і світовий ринок був для хутрофірми непростий, але їй таки вдалося зайняти важливу нішу в престижному підприємницькому просторі. Немала заслуга в цьому президента і генерального директора підприємства, доктора економічних наук Ігоря Зварича.

Нещодавно Ігор Теодорович повернувся з Мадрида, де одержав Золотий приз Мадридського клубу лідерів торгівлі «За краще торгове ім'я» і престижну нагороду «Факел Бірмінгема» — від Інституту міжнародних фінансів і економічного партнерства, Міжнародної академії лідерів бізнесу й адміністрації та впливової програми «Посли американського народу». До речі, цю відзнаку вручають лише тим виробничим колективам, які успішно адаптуються в кризових умовах перехідної економіки, роблять політичний внесок в економічне та соціальне оздоровлення країни на місцевому (регіональному) і національному рівнях.

Наш кореспондент зустрівся з керівником хутрофірми й попросив коротко розповісти про підприємство, про його проблеми й перспективи.

— Досвіду ринкових відносин, успішної конкуренції з іншими виробниками товарів народного вжитку наш колектив набував, знайомлячись передовсім із живою практикою бізнесу, менеджменту, маркетингу, — сказав Ігор Теодорович. — Так, чотири роки тому представники підприємства уперше побували на всесвітньому хутровому ярмарку в німецькому місті Франкфурті-на-Майні, де щорічно беруть участь 300 провідних хутрофірм світу. Там ми ознайомилися з останніми тенденціями, побачили вимоги споживачів до хутряних виробів. Наступного року виїхали до Франкфурта-на-Майні зі своєю підготовленою колекцією одягу. Вона сподобалась. І на знак визнання нашої марки серед прапорів держав — постійних учасників престижного ярмарку — було піднято і жовто- блакитне знамено України.

Ось так ми заявили про свої можливості.

Після цього «Тисмениця» істотно розширила асортимент продукції, постійно нарощує її випуск з тих видів хутра й відходів хутрового виробництва, які раніше в Україні не переробляли.

Тож нині хутрофірма стала одним з найбільших підприємств Європи і світу за кількістю шкурок, які може переробляти, — а це близько 10 мільйонів штук.

Отримуємо і виконуємо дедалі більше замовлень щодо переробки у напівфабрикат шкур вівці, кролика, норки, ондатри, песця, а також на поставку готових виробів як для традиційних, так і для нових партнерів, насамперед із Росії, а також із Канади, Індії, США, Німеччини, Чехії, Словаччини, Молдови та інших країн.

Водночас не забуваємо і про споживачів в Україні. Щороку відкриваємо нові фірмові магазини у різних регіонах — від Прикарпаття до Донбасу.

Плани в колективу великі. Але успішно їх реалізовувати заважає безліч проблем, які щодня, щогодини доводиться розв'язувати як керівництву, так і кожному виробничнику. Найбільше непокоїть неврегульованість нашої податкової політики, жорстке ввізне мито на хутряну сировину і напівфабрикат з неї, обмежені терміни переробляння давальницької сировини, що їх доводять нам згори тощо. Щодо останнього, то ми подали свої пропозиції, спрямовані на вдосконалення процесу роботи з клієнтами до відповідного міністерства і Торгово-промислової палати України. А хутрофірма в боргу не лишиться.

Івано-Франківська область.

На знімку: Ігор Зварич повертається з Мадрида.

Сергій КОВАЛЕНКО, журналіст

Сільські орієнтири львівських науковців

Допомагають селянам західного регіону успішно займатися перероблянням власної продукції

То вам скаже сьогодні перший-ліпший покупець: на українському ринкові вітчизняну продукцію сільгосппереробки інтенсивно витісняє імпортна. І далеко не ліпшої якості. Але й вона осідає здебільшого на міських прилавках і до сільського споживача не потрапляє. В основному з двох причин: через великі транспортні витрати та нестачу грошової готівки у сільських кооператорів.

Але сьогодні не обділені продовольчими товарами в тих селах, де налагоджено переробляння сільгоспсировини. Та й місцеві господарства завжди мають свіжу копійку і можуть принаймні більш чи менш вчасно виплачувати людям зарплату. Або й придбати бензин чи насіння.

Саме для розроблення й запровадження в селі комплексних безвідходних технологій переробляння сільгоспсировини і створили три роки тому Львівський міжвузівський агроконсорціум, один з офісів якого знайшов притулок на колишній кафедрі Львівського сільгоспінституту в Дублянах.

— Наші фахівці, — каже директор агроконсорціуму Володимир Матвійцов, — допомагають замовникові визначитися з основним видом сільгосппереробки і знайти для цього відповідне приміщення. Ми розробляємо всю потрібну проектно-конструкторську документацію, із врахуванням фінансової спроможності господарств, комплектуємо необхідне обладнання для переробляння, здійснюємо його монтаж та пусконалагоджувальні роботи. І пропонуємо замовникам як сучасне імпортне обладнання, так і вітчизняного виробництва. Звісно, воно поки що поступається зарубіжним аналогам, але також надійне в роботі. І, що не менш важливо, — значно дешевше.

І ще одна істотна обставина. Обладнання поставляємо і встановлюємо цілими комплектами і поштучно, окремими елементами, що дає змогу вже після пуску однієї-двох одиниць обладнання починати випуск готової продукції.

Переналагодження обладнання і його модернізацію львів'яни здійснюють на колишньому «оборонному» заводі, який також увійшов до консорціуму, під керівництвом фахівців з відомої «Львівської політехніки». Майбутніх технологів для малих підприємств, які з'являються у селі, готують за новими, сучасними програмами у львівських вузах: у зооветеринарній академії та сільськогосподарському інституті. Опановувати ринкові відносини допомагають спеціалісти з комерційної академії.

Що дає селянам співпраця з консорціумом, добре видно на прикладі села Загір'я, що в Зборівському районі Тернопільської області. Тут уже працюють м'ясопереробний цех, млин, пекарня, переробляють і молоко. Отже, місцеві мешканці мають змогу завжди купити — і недорого — ковбаси й шинку, свіжий хліб, масло, сметану, різні сири. Тепер загірянці опановують виробництво згущеного молока з цукром, планують запустити лінію для виробництва морозива й сухого молока.

І такі приклади непоодинокі. Протягом останніх років з допомогою фахівців Львівського міжвузівського агроконсорціуму з'явилися цехи, де переробляють молоко і м'ясо, в багатьох селах західного регіону нашої країни. Як і пекарні, млини, олійниці...

Бо саме життя підтвердило: лише те господарство, яке серйозно займається перероблянням власної сільгосппродукції, більш чи менш міцно стоїть на ногах.

Леонід БРОВЧЕНКО, «Голос України»

«Козак», «Отаман», «Гетьман», «Прилуки». А далі?

Двадцять сьомого травня свою публікацію про нову марку цигарок, яку освоїло АТ «Тютюнова компанія ВАТ— Прилуки», я назвав «Козак», «Отаман», «Гетьман». А далі?» А далі «Прилуки». Саме так, віддаючи належне своєму рідному місту, назвали прилучани новий виріб. «Прилуки» є двох видів. Перший — цигарки з ацетатним фільтром у м'якій упаковці. Другий вид — без фільтру. Тютюн для нових цигарок — імпортний. Матеріали для упаковки — вітчизняного виробництва.

Цигарки вітчизняного виробництва «Козак», «Отаман», «Гетьман», а тепер і «Прилуки», разом з іншими, створюють певний бар'єр нелегальному ввезенню імпортних марок цигарок, а в результаті їх успішної реалізації на внутрішньому ринку вони позитивно вплинуть на поповнення бюджету. З іншого боку, низька ціна на безфільтрові цигарки «Прилуки», мабуть, все- таки, враховує складну економічну ситуацію в державі, де ще значна частина населення (маються на увазі курці) не може дозволити собі таку розкіш, як дорогі цигарки. До приходу кращих часів доведеться палити «Прилуки». А далі? Поживемо — побачимо...

Еліта, нація, держава

Марія ОЛІЙНИК, заступник голови Донецької обласної організації Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т. Шевченка, кандидат фізико-математичних наук

Чому Катруся через усе мільйонне місто їздить до школи,

або Чи легко бути на Донбасі українцем?

ПРОТЯГОМ тривалої політичної неволі український народ змушували відрікатися від своєї мови, релігії, культури — від усього того, що незалежне, самобутнє, що набуте століттями існування нашої нації. Найбільших українських патріотів, національних героїв було оголошено зрадниками, а справжніх зрадників, душогубів нашого народу і кримінальних злочинців возвеличено в ранг героїв. До цього часу сотні, тисячі українських патріотів ще залишаються оббріханими, облитими брудом, з найбезглуздішими ярликами.

Дивно і страшно у нас це було й надалі почасти триває. Бо той, хто любить Росію і російську мову, — росіянин, хто Францію і французьку мову, — француз, а хто Україну й українську мову, той... ні не українець, а український буржуазний націоналіст, мазепинець, петлюрівець, фашист, бандерівець...

Так було, так, на жаль, триває і тепер на Донеччині.

1989 року, коли розпочалося духовне відродження України, тут, на Донеччині, лише два відсотки дітей мали змогу навчатися в українських школах, а українських церков не було зовсім. Не було й українських вузів, технікумів, професійно-технічних училищ, не було музичних, художніх та інших спеціальних шкіл, де лунала б українська мова.

І хоч 28 жовтня того самого 1989 року українській мові надано статус державної, проте, на превеликий жаль, державну програму розвитку української мови у нас просто не виконують. Законом про мови в Україні відверто нехтують місцеві державні і громадські структури, засоби масової інформації. Українська мова, освіта, культура на Донеччині перебувають у жалюгідному становищі.

Судіть самі, у майже 6-мільйонній Донецькій області мешкають 51 відсоток українців, 43 — росіян і 6 відсотків населення ще 99 національних меншин. В області працює 1270 загальноосвітніх шкіл, з яких лише 147 — українські. Та якщо підрахувати кількість учнів, які в тих школах навчаються, то матимемо й зовсім мізерну цифру — 6,4 відсотка.

Відкриття кожної української школи, українського класу і взагалі чогось українського в нашому регіоні — це довгі місяці тяжкої боротьби «Просвіти» із владними структурами, з освітянськими чиновниками. А коли вже ту школу чи клас і відкриють, то немає жодних гарантій, що їх невдовзі не закриють.

Так, цього року голова селищної Троїцько-Харцизької Ради О. Горбань перевів відновлену в 1992 році українську школу на російськомовний режим. А директор школи № 107 міста Донецька просто ліквідувала 2-й український клас у своїй школі. І лише після рішучого втручання «Просвіти» цей вандалізм державних чиновників проти української мови припинено.

Та чи надовго? Є й інші засоби знущання з тих, хто прагне на Донбасі навчати дітей українською мовою.

Яскравою ілюстрацією цього може бути ситуація в нашому центральному Ворошиловському (що й досі свято бережуть цю назву прихильники старого режиму) районі міста Донецька. За переписом населення 1989 року в цьому районі мешкали 115400 чоловік. З них — 41986 українців. Рідною мовою українську визнали з них 13086 чоловік, російську — 28887 чоловік. А росіян тут мешкає 58169 чоловік, з них російську мову рідною визнали 57985 (патріоти!), а українську (і таке трапляється) — 126 чоловік. Цікаво також і те, що із 6683 євреїв, які мешкають у районі, рідною визнали російську мову 6444 чоловіка.

Але в районі немає жодної школи з українською мовою навчання. Як немає і дитячих українських садочків. І ось 1992 року на вимогу «Просвіти» Ворошиловський райвиконком прийняв рішення про відкриття тут українського дитячого садочка. Щоправда, просвітяни наполягали й на тому, щоби в районі відкрили й українську школу, і український молодіжний центр.

Та замість відкриття повноцінного дошкільного українського закладу та повноцінної української школи заврайвно Анатолій Міхненко зробив усе для того, щоби відкрити гібрид дитячого садочка з початковою школою і назвати це доволі претензійно: «Український гуманітарний колегіум». На презентації цього закладу вдягнули у викладацькі мантії як голову Ворошиловської Ради та виконкому, кандидата технічних наук Бориса Адамова, викладачів Донецького держуніверситету, так і самого А. Міхненка.

А що ж далі? З'ясувалося, що цей державний заклад платний. За що ж там беруть плату, яка у вересні цього року досягла не мало не багато — майже 4,5 мільйона карбованців, ніхто з керівництва, зрозуміло, сказати не може. Ні родичам дітей, ні членам ради колегіуму, ні представникам «Просвіти».

Та й директора цього закладу, який уже розрісся до трьох філій, досі немає. Щоправда, є три заступники директора та ще один заступник з експериментальної навчально-виховної роботи. Отже, чотири заступники і жодного директора, хоча в штатному розкладі таку посаду передбачено. Через оплату за навчання в державному закладі невідомо за що дискредитують саму ідею відродження української школи.

Батькам, які запитують, за що здирають таку плату в державному закладі, пропонують забрати дітей з колегіуму. А куди їм дітися?

Українських шкіл у Ворошиловському районі немає. Їздити до української школи № 65, що в Київському районі, чи до школи № 12, що в Калінінському районі, чи до 111-ї в Петрівському? Із 164 шкіл Донецька тільки в трьох ведеться навчання українською мовою. Але чи легко учням цих шкіл? Ось що пише у своєму тексті-роздумі учениця 6-го класу Катруся Збіцька, яка живе у Ворошиловському районі: «Кожного ранку я протягом уже шести років через усе місто їду трамваєм з Ворошиловського до Київського району, у мою Рідну Українську Школу. Цей шлях забирає в мене багато сил, бо хіба можна назвати радісною поїздку в переповненому трамваї? Я приїжджаю до школи дуже зморена, а взимку — ще й змерзлою.

Я втрачаю почуття гідності, коли бачу і знаю, що поряд з моїм будинком, у центрі Донецька, — п'ять російськомовних шкіл № 3, 18, 9, 1, 2 і жодної української. А я живу в Україні і хочу, як і багато моїх ровесників з нашого району, навчатися рідною українською мовою біля свого дому, а не їздити до школи в переповненому трамваї через весь Донецьк. Мої батьки зверталися до пана Міхненка із запитом про відкриття української школи у Ворошиловському районі, але він відповів, що української школи тут не буде!

У нашому районі є Український гуманітарний колегіум, де я воліла б учитися, але там є тільки початкові класи. Та ще й висока плата за навчання.

Ці думки не дають мені спокою вже давно і ось я все розповіла і не знаю тільки, хто на це може відповісти? І коли все-таки в моєму районі буде поряд з п'ятьма російськими хоча б одна українська школа?..»

Катруся не знає, що у Ворошиловському районі є 11 російських шкіл, а не п'ять. Не знає вона також того, що пан Міхненко не є заврайвно. Він звільнився з цієї посади ще в січні 1995 року, але й надалі підписує банківські, фінансові документи і розпоряджається печаткою.

І на численні заяви про це на адресу голови Ворошиловської райради «Просвіта» не отримала жодної відповіді. Не отримала відповіді й на те, з якою метою в позашкільному дитячому закладі «Український центр освіти, науки і культури», засновником якого є те саме райвно, функціонує кухня і готельний номер. І відкрито цей державний заклад не в застійні часи, а 10 жовтня 1994 року, а 15 його працівників отримують, окрім заробітної плати, ще й 50 відсотків надбавки.

Ось і недавно, з нагоди річниці відкриття цього закладу, побував там сам голова Ворошиловської районної Ради та виконкому Борис Адамов. Він же і прикриває всі «витівки» свого заступника по виконкому та ще й нібито керівника райвно.

Отаким ставленням до української школи, та й ще тим, що жодна дитина чи онука керівних кадрів району, міста чи області не вчиться в українській школі, а обминає її десятою дорогою, геть дискредитується українське відродження на Донбасі. Навпаки, наші керівники різних рівнів цього року провели кампанію задля надання російській мові статусу другої державної, маючи на увазі збереження мовного статус-кво колишнього СРСР.

Тому відродження української духовності взагалі й української школи зокрема наражається на великий опір саме тих чиновників, які ті школи саме мали б відкривати.

То як почувається сім'я Збіцьких, яка мешкає у Ворошиловському районі і троє дітей якої не мають змоги нормально навчатися державною мовою, як це роблять їх «рускоязичні» ровесники? Додам, що старший їхній син, тепер студент, теж щодня змушений був їздити до тієї самої 65-ї школи. А молодший ходить у п'ятий клас Українського гуманітарного колегіуму, але якщо влада і контрольні державні органи не зменшать плату за навчання, то змушений буде ходити до іншої школи, дешевшої. Бо погодьтеся, що шахтареві-інваліду, який на свою пенсію утримує трьох дітей і дружину, художника фабрики ляльок, яка вже довго, так би мовити, тимчасово не працює, немає змоги платити за навчання в ліцеї.

То чи легко бути українцем на Донеччині? Чи можуть діти, які виростають у таких умовах, не втрачати почуття гідності? І чи виросте з них національна еліта?

Питання риторичні. Але попри всю недосконалість Закону про освіту, всілякі перешкоди, відродження таки йде. Слава Богу, воно не залежить ні від адамових, ні від міхненків. І цього року завдяки зусиллям Головного управління освіти при Донецькій обласній державній адміністрації та «Просвіти» в області відкрито 17 українських шкіл. А тих, які, за прикладом тов. Міхненка, заявляють, що «в Ворошиловском районе не планируется переводить какую-то школу ілі сразу нєсколько оптом на украинский язик», треба просто звільняти з посад. А для того, щоб це стало можливе, треба негайно відновити освітянську вертикаль. Тобто надати Міносвіти право самостійно розв'язувати кадрові питання. А сьогодні, як відомо, цим керують цілком некваліфіковано «фахівці» місцевих Рад.

Сподіваюся, що з прийняттям Верховною Радою України нового Закону про освіту ситуація істотно зміниться. Певна річ, на краще.

Фото Анатолія ВОРОХА.

Культура

Богдан НОВОСЯДЛИЙ, журналіст

СЯЮТЬ ЗОРІ ЮНИХ ТАЛАНТІВ

НА БАЗІ Палацу культури Тернопільської світлотехнічної компанії «Ватра» закінчився уже традиційний і досить популярний III Всеукраїнський фестиваль-конкурс юних талантів «Твоя зоря». За майже одностайним свідченням членів журі, багатьох учасників та глядачів цього зворушливого шоу, це був один з найбільш представницьких дитячих конкурсів у нашій державі за останні роки. Адже у ньому взяли участь понад п'ятсот дітей з двадцяти двох областей.

Відрадно, що поряд із конкурсантами виступали й шановані гості, зокрема зірки вітчизняної естради Сергій Шматок, Анатолій Матвійчук, солістка ансамблю «Гроно» Тетяна Горобець, Тарас Петриненко, який, до речі, очолював і журі фестивалю-конкурсу. Окрасою свята стали виступи зарубіжних танцюристів. Глядачів тепло вітали хореографічний колектив «Два слова» із сербського містечка Качорево, що неподалік Белграда.

Цікава деталь: разом із 33-ма югославськими дітьми до Тернополя завітали директори трьох нафтопереробних заводів з міста Панчево й тут же уклали взаємовигідні контракти на поставку нафтопродуктів до нашої області. Словом, через культурні взаємини вийшов корисний перехід на життєво важливі потреби регіонів слов'янських держав.

І все ж, повернемось до свята мистецтва юних талантів. Дипломантами конкурсу у вокальному жанрі стали Аліна Лебедєва з Києва і Тетяна Назарко з Тернополя, а також Ельзара Баталова зі столиці. До речі, про рівень конкурсу свідчить уже той факт, що Ельзара, наприклад, на конкурсі «Веселад-95», який щороку проводить композитор і співак Олександр Жилінський, одержала Гран-прі, а в Тернополі названа лише переможцем у своїй віковій групі.

Серед дипломантів-вокалістів варто відзначити гурт «Джем-сі» з Дніпропетровська та чернівецьке тріо «Гердан».

Барвиста палітра хореографічних колективів була не менш колоритна та високохудожня. Але конкурс — завжди конкурс, тому були трохи засмучені ті, хто не вийшли переможцями, і були переповнені радістю лауреати. А серед них — тернопільська школярка Оленка Муха та ансамбль «Надія» з міста Дружківки Донецької області. А щасливим володарем Гран-прі став танцювальний колектив «Росинка» з Кіровограда. До речі, головний приз конкурсу, виготовлений тернопільським автором Віктором Васильєвим, заворожив усіх глибиною змісту, духовною незвичністю. А якщо коротко, то суть його полягала в одному реченні — «Це твоя зоря, Україно!».

Як і в усякій сьогоднішній мистецькій імпрезі, не обійшлося й без меценатства. Цього разу Всеукраїнський фестиваль-конкурс підтримали світлотехнічна компанія «Ватра», спільне українсько-бельгійське підприємство «Ватра Шредер», львівська кондитерська фірма «Світоч» та багато інших. Оригінальну рекламно-інформаційну символіку великого концертного шоу забезпечили ватрівські спеціалісти Олег Качало та Володимир Кравець.

Також конкурс підтримали на офіційному, державному рівні. Кошти на проведення цієї мистецької акції виділили Міністерство фінансів, Міністерство у справах молоді і спорту, облдержадміністрація та Тернопільська міськрада.

Тернопіль.

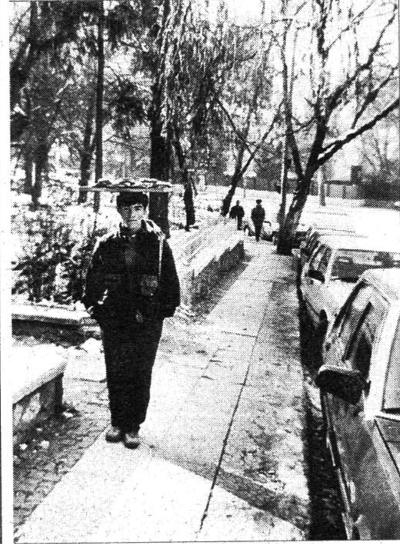

Віталій СУДДЯ, «Голос України»

У Царграді, на риночку...

ВИЗУБРИВШИ іноземні слова: козак, базар, шалман, сарай, — ви можете спокійно вирушати до Туреччини. У Стамбулі ж навіть цей, досить великий, запас турецьких слів, повірте, не знадобиться. Бо у місці, куди так прагне кожна наша баульна душа — Боязіт-майдані, вас зустрічатимуть не як татарина, а як званого гостя. Поштиво. Бува, стоїть собі на порозі крамнички турченя росточком із віник і за рукава тебе смика:

— Колега! Есть дублянк, кожа...

Якщо ж, примірой, з'ясовується, що «колега» воліє говорити по—українському, словацькому чи польському, тоді «пшепрашем» — тією ж мовою розхвалюється і крам. І так між іншим відразу й цікавиться: тобі на презент чи для бізнесу?

Міцно бере за руку і до дверей магазинчика підштовхує. А там якийсь землячок уже гори товару спакував — рикшу найняв. Худий, наче скіпка, турок впрягається у візок, крекче... Аллах свідок: полуторка з місця не зрушила б, а він, двожильний, усе це тягне...

— Отель Базар! — гордо, щоб уся вуличка, запруджена нашими одноплемінниками, чула: мовляв, розступіться, турки... До таких, як оцей землячок, вуличні продавці-одинаки зі своїм супер-товаром — ай-ай кожею, парфум-шанелями, сейко-годинниками — і не потикаються. Вибирають у натовпі тих, в яких на лобі написано, що вони тут базарюють уперше. Шевською смолою пристають:

— Купи, друг, кожаную куртку. Всего 100 долларов...

Хай хоч іскорка цікавості в очах покупця промайне — вважай, пропав чоловік. По п'ятах такий продавець ітиме, вшнипиться, фокуси зі «шкірою» показуватиме — сірниками палитиме, зубами рватиме, по долару на ста метрах збавлятиме! Віддасть задарма — за 20 доларів...

Не хотів би я бачити очі того бідолахи по дорозі додому десь у шоптурівському автобусі. Волосся на собі рватиме за дерматин...

— Ты чего сиротой стоишь?! Ничего не покупаешь. Идем со мной, мой товар посмотришь, чайком побалуемся... Ты за чем приехал? А, журналист... за враженнями, из Києва... У меня в Киеве в Московском районе свой магазин был. Ваши ребята каждый неделя за деньгами приезжали — граната в руках — ото враження... А в Стамбуле какие еще враження?!..

Фото автора.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

МАРС ЗАЛИШАЄ БАЛКАНИ

Коли говорять гармати, мовчать не лише музи. Мовчать усі, хто здатен творити, війна — для умільців руйнувати. Коли настає мир і мечі перековують на рала, тоді настає час насамперед творців мирної економіки, які мусять виправляти скоєне військовими. 14 грудня в колишній Югославії розпочато відлік саме такого часу.

З точки зору політичної, підписанням Дейтонських мирних угод у Парижі завершено «розформування» Соціалістичної Федеративної Республіки Югославії: процес, що розпочався 25 червня 1991 року, коли парламенти Словенії та Хорватії проголосили незалежність та суверенітет своїх республік, завершено. Днями про взаємовизнання оголосили Союзна Республіка Югославія та Боснія. Думається, незабаром усі країни регіону визнають одна одну.

Однак на Балканах розпочинається нове суперництво, безкровне й конструктивне, — суперництво економічне. Зняття санкцій із СРЮ та відміна ембарго на поставки зброї до регіону відкривають заманливі перспективи на освоєння незайманих (точніше — полишених чотири роки тому) ринків. Крім того, мільярди доларів буде вкладено міжнародними фінансовими організаціями у відбудову економіки, господарства Боснії, і освоювати ці кошти — теж неабиякий прибуток.

Нарешті скінчився на цьому тижні довгий процес визначення майбутнього нашої участі в миротворчих силах. Знайдено досить цікавий варіант: до Сараєва на додаток до дислокованого там 240-го українського батальйону миротворчих сил ООН вирушить ескадрилья з 10 важких військово-транспортних літаків. Щоправда, на відміну від наземних українських миротворців, яких фінансує ООН, участь авіаторів Україна має оплатити самостійно — такі умови «нового миротворства» на Балканах. Можливо, частково візьме на себе витрати Франція — саме під її командуванням перебуватимуть українські сили, тому що Франція не є членом НАТО, а для України, як позаблокової держави, це, як видно, важливо. Хоча незрозуміло — з яких міркувань платитиме, хоча б частково, Франція: невже лише за задоволення покомандувати?

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Подайте на бідність... панові послу...

Я ПОНИШПОРИЛА в сумочці, і моє серце тоскно зайшлося в недоброму передчутті. Так і є: портмоне, куди з нерозумної голови склала усі свої фінанси, редакційне посвідчення і закордонний паспорт, зникло...

Я стояла на гамірній вулиці польської столиці, глуха й німа від образи й безсилля. Не буду лукавити: страху, що ніхто не прийде на поміч, не було, бо пригода ця сталася саме за сотню метрів від посольства України в Польщі. А там свої, в біді не залишать. Більш ніж певна, що тільки за цей рятівний круг хапаються всі наші співгромадяни, які потрапляють у такі ситуації за кордоном.

У розпачі (до від'їзду в аеропорт залишилося чверть години, а без паспорта — куди?) примчала до посольства, де на мене вже чекали: мала службове відрядження у складі офіційної делегації, яка супроводжувала Голову Верховної Ради України.

І поспівчувавши, й пожурививши за неуважність, посол України в Польщі Петро Данилович Сардачук порадив швиденько сфотографуватися до свідоцтва на повернення в Україну. І тільки тут, здається, усвідомила, що не маю ані злотого на фото, яке коштує близько десяти доларів. Не буду стомлювати читача своїми переживаннями і психологічним станом, а відразу скажу, що мені ще й шалено пощастило, якщо про цю ситуацію можна так сказати. Десять доларів позичив, спасибі йому, колега, фото зробили за п'ять, а свідоцтво в посольстві виписали за три хвилини, спеціальний літак Голови Верховної Ради без мене не полетів. За півгодини я вже сиділа в салоні, а симпатична бортпровідниця запропонувала навіть чарку коньяку. Щоправда, смаку алкоголю не відчувала: такий нервовий стрес пережила...

Мені й справді пощастило, бо співробітники посольства розповіли, що отаких невдах до них щодня приходить і десять, і більше — не тільки пограбованих, обкрадених, а й битих. І добре, коли ця пригода трапляється у Варшаві, а то ж дістаються сюди з інших міст. Та допомогти їм посольство не в змозі.

Розповідав мені Петро Данилович Сардачук і просив слізно — хоч писати про це, хоч кричати, аби лишень почули: жодного долара на такі непередбачувані витрати у видатку посольств — не тільки в Польщі, а й повсюди, де вони працюють, немає.

Не буду тепер з'ясовувати, чиї злодії й бандити грабують приїжджих українських громадян і знущаються з них, — кажуть, що й наші, і польські — то справа правоохоронних органів. Я тільки знаю, як утікає земля з-під ніг, коли усвідомлюєш, що тебе так зухвало пограбовано...

— І що ж ви робите з постраждалими? — запитую в Петра Даниловича.

— Намагаємося знайти добрих людей, які посприяли б — хоч так-сяк нагодувати, знайти місце, де переночувати до поїзда. Йдемо до наших провідників, просимо, щоб довезли людей в Україну. А в Польщі ситуація така, що, бувало, протягом року наша консульська служба виписувала по три тисячі свідоцтв...

Та що ж це таке робиться, щоб нашій людині повсюди місця не було? А як заведено у німців, американців, англійців, яких, ніде правди подіти, теж грабують в Україні? Знайомий високопоставлений іноземний дипломат «просвітив»:

— Коли наші громадяни звертаються з такими проблемами до посольства, то розв'язують їх миттєво. Звичайно ж, повернувшись додому, вони відшкодовують наші витрати...

На мить спробувала уявити, у який спосіб я змогла б відшкодувати витрати, скажімо, за готель чи вартість квитка з Варшави зі своєї зарплати... Фантастика!

І все ж, чому ми такі нещасні? Невже тільки тому, що бідні? Вирішивши з'ясувати це, домовилася про зустріч з начальником консульського управління Міністерства закордонних справ України Василем Гавриловичем Ковалем. Нечуваний випадок: мало того, що мене зустріли, всі довідки видали та ще й кавою пригостили — видно, допекло людям!

Василь Гаврилович пояснив ситуацію. З'ясувалося, що протягом двох років після оголошення незалежності дипломатична служба України керувалася нормативними документами колишнього Союзу: всі надходження від виконання консульських дій залишилися в розпорядженні МЗС і йшли на розбудову дипломатичної служби.

Торік у Законі «Про Державний бюджет України» з'явилася стаття, згідно з якою всі надходження від виконання консульських дій спрямовують до держбюджету з подальшим використанням їх на потреби дипломатичної служби, але в межах затверджених видатків на зовнішньополітичну діяльність. Мовою нормальної людини це означає, що коли б не спецлітак, то довелося б мені у Варшаві опановувати вміння жебрака...

Що ж виходить? Консульська служба України, покликана захищати за кордоном права та інтереси держави, а також її громадян і юридичних осіб, заробляючи для держави немалі гроші, поставлена цією ж самою державою в умови, за яких не в змозі матеріально допомогти нашим же людям, які потрапили в нещастя за кордоном. І не тільки: оперуючи чималими сумами, мій знайомий пан посол Петро Сардачук банальний стілець для відвідувача придбати не має права.

А чи є просвіток у цій, даруйте, безглуздій ситуації?

— Цього року, — пояснив мені Василь Гаврилович Коваль, — проект закону «Про Державний бюджет України на 1996 рік» передбачає кошти, одержані від виконання консульських дій на території нашої країни в іноземній валюті, спрямовувати на розвиток дипломатичних представництв України за кордоном і технічне оснащення у межах сум, визначених державним бюджетом на ці видатки.

Проект передбачає також використовувати до 15 відсотків коштів, одержаних за межами України від виконання консульських дій, на витрати, пов'язані з поданням матеріальної допомоги постраждалим за кордоном громадянам України у разі їхньої смерті та оплати праці тимчасово взятих на роботу працівників для виконання термінових робіт у консульських відділах посольств України за кордоном.

Зрозуміло, можу розраховувати на допомогу за кордоном хіба що коли помру, а в інших випадках — не світить...

Проте й надію вселив начальник консульського управління: МЗС (дуже дипломатично!) просить дозволу використовувати не «до», а 15 відсотків коштів, одержаних від виконання консульських дій у вільноконвертованій валюті на розбудову дипломатичної служби України, на покриття непердбачуваних витрат понад суми, затверджені державним бюджетом України (орієнтовна сума таких коштів дорівнює 1,8 млн. доларів США).

Кажуть, що це питання плановано розглянути на спільному засіданні планово-бюджетної Комісії та Комісії у закордонних справах і зв'язках з країнами СНД Верховної Ради України.

Дуже сумнівно, що це питання буде розв'язане, бо навряд чи (і дякувати Богові!) люди, які його розглядатимуть, були особами без жодних документів і цента в кишені десь у великому чи малому чужинському місті.

І тому я, цілком свідомо використовуючи службове становище, дозволю собі нагадати хвилину розставання в посольстві Польщі в Україні, коли вельмишановний пан консул, користуючись моментом і застосовуючи мене як наочний приклад, просив Олександра Мороза розібратися і посприяти.

Олександр Олександрович пообіцяв...

ПО ДВІ МАМИ ВІДРАЗУ

***САНДРА** Докінс і Маргарет Клінтон-Паркер із ПАР вкрай приголомшені новиною: кожна виховує не свою дитину. Відкриття, рівнозначне шоку, вони зробили, коли дітям було по два роки.*

Ця драма сталася в провінційному госпіталі невеликого міста в ПАР. Тоді, 17 лютого 1989 року, в двох незаміжніх жінок з'явилися на світ сини. Випадково бирки з номерами дітей було переплутано, і Сандра поїхала додому з дитиною Маргарет, назвавши сина Робін, а Маргарет віддали дитину Сандри, яку вона назвала Гевін.

Помилку виявили, коли через два роки Маргарет подала позов до чоловіка, якого вважала батьком дитини, на предмет встановлення його батьківства. Однак тести на кров показали, що навіть і вона не є матір'ю своєму синові. Це був удар, це була трагедія! Як, що, коли і чому це сталося? Отоді й встановили, що в пологовому будинку дітей переплутали.

Здавалося б, ось тепер і відновити справедливість, знову обмінятися дітьми... Та матері вже не можуть просто так відірвати від серця своїх-несвоїх хлопчиків, вони їх люблять, вони їх ростили з пелюшок.

За іронією долі соціальний стан жінок неоднаковий. Маргарет живе заможно, а Сандра — всього лише працівниця банку з низькою платнею.

Обидві жінки дійшли сенсаційного висновку: дітей не міняти, а допомагати одна одній і весь час спілкуватися. А діти й так товаришують. І нині, коли їм по шість років, вони все знають про себе. Мами розповіли.

Ну, а коли вже бути чесними, то кожна з жінок воліла б узяти обох дітей собі.

На знімку: Маргарет і Сандра з синами.

Фото з журналу «Нешнл Інквайрер». Репродукція ІТАР-ТАРС.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

Захищаючи родинне гніздо?

Голівудські кінозірки — сорокадворічна Кім Бесінджер і тридцятисемирічний Алек Болдуїн — стали батьками. Наприкінці жовтня в них народилася донька, яку назвали Айрленд Ілієсс.

Але радість подружньої пари була злегка затьмарена вже через три дні після народження дитини. Повертаючись із лікарні додому, сім'я популярних акторів побачила біля своїх воріт орду журналістів і фотографів. Розчищаючи шлях до власних дверей, турботливий батько не розрахував своєї сили у бійці з фотографом Аланом Зангером.

Жертва Болдуїна добре знана в голівудських колах своєю пронирливістю і нахабством. Але не зважаючи на таку репутацію, Алан Зангер не зміг проковтнути образи і звернувся до суду.

Провівши кілька годин у поліції, Алек Болдуїн щиро у всьому зізнався і був випущений під заставу до дружини і новонародженої доньки. Наступного дня він зробив офіційну заяву, де сказав, що навіть «публічна особа» має право хоча б деякий час побути наодинці з рідними.

За такі злочини, як правило, накладають штрафи у розмірі 1000 доларів і ув'язнюють (часом — до півроку). Але якщо правопорушник не мав кримінального минулого, то його можуть примусити лише відпрацювати кілька днів на користь суспільства.

На здоров'я!

ФЛАН

***НА ДУМКУ** Надзвичайного і Повноважного Посла Республіки Куба в Україні Серхіо Лопеса Бріеля, рецепт страви для читачів «ГУ» має задовольняти три вимоги. По-перше, бути екзотичним і незнайомим для українців; по-друге, таким, що швидко готується; по-третє, недорогим. І, бажано, — солодким. Тому пан посол вибрав десерт під назвою «Флан», який люблять всі діти й дорослі Латинської Америки.*

Готувати його дуже просто. На 8 порцій беремо одну банку згущеного молока. Його виливаємо в каструлю. Порожню банку наповнюємо водою. Окремо збиваємо 5 яєць. Змішуємо молоко, воду та яйця. До маси додаємо чайну ложку ванілі й чверть чайної ложки солі. Все гарно перемішуємо і перетираємо крізь сито. Тоді можна додати кокосових пластівців або горіхів.

Тепер готуємо формочки або просто мілкий металевий посуд. В кожну формочку всипаємо 4—5 столових ложок цукру. Ставимо на вогонь і поступово повертаємо так, щоб розплавлений цукор розтікся по стінках. Знімаємо з вогню, трохи охолоджуємо і наливаємо в формочки приготовлену раніше масу. Ставимо десерт у духовку, на водяну баню або у герметично закриту каструлю. Через 30 хвилин «флани» протикаємо дерев'яною паличкою або ножем, які повинні залишитися сухі. Тепер виймаємо і охолоджуємо. Страва готова.

На Кубі, де прийнято наприкінці обіду подавати десерт, «флани» дуже популярні. Пан посол сподівається, що страва сподобається й українцям. А якщо в когось виникнуть проблеми з її приготуванням, то можна проконсультуватися в самого «шеф-повара» — Серхіо Лопеса Бріеля за телефоном 216-57-43.

Не зарікаймося від раптової біди

Ліпше подумаймо, як звести її наслідки до мінімуму, а то й взагалі відвернути

***НА ЗАПИТАННЯ** нашого кореспондента відповідає генерал-лейтенант, начальник штабу Цивільної оборони України Віктор **ГРЕЧАНІНОВ**.*

НАША ДОВІДКА. *Протягом десяти місяців цього року в Україні виникло 248 надзвичайних ситуацій, які зафіксовані штабом Цивільної оборони нашої держави. 95 чоловік загинуло, а ще більше — понад 2600 осіб постраждало. Прямі збитки від НС, враховуючи і кошти, затрачені на ліквідацію наслідків стихійного лиха, орієнтовано становлять понад 11 трильйонів карбованців.*

— Вікторе Федоровичу, недавно Україна стала членом Ради Європи, маємо і Закон про Цивільну оборону. Очевидно, це і полегшило з правничого боку функції вашого відомства, але водночас і наклало додатковий тягар відповідальності.

— Знаєте, коли працювати серйозно, з повною відповідальністю, як-то кажуть, з відкритим забралом, то ніколи не буває легко.

Мені сьогодні приємно повідомити читачам «Голосу України», що ось-ось у нашій країні розпочне роботу Центр підготовки спеціалістів техногенного ризику й експертів ЧВН (частково відкритої наради) Ради Європи. Цьому передувала велика робота, якою займався і штаб ЦО.

Тепер завершуємо підготовчу роботу щодо укладання двосторонніх договорів зі всіма державами, які мають з нами спільні кордони, про надання допомоги в разі потреби ліквідовувати наслідки надзвичайних ситуацій.

НАША ДОВІДКА. *Протягом десяти місяців виникло 38 ситуацій техногенного характеру, наслідки яких треба розглядати у загальнонаціональному масштабі. Їх негативного впливу зазнали жителі 16 областей й Автономної Республіки Крим. Особливо постраждали Донецька, Кіровоградська і Луганська області, на які припало 40 відсотків усіх НС техногенного походження. На території восьми областей — Волинської, Житомирської, Миколаївської, Сумської, Тернопільської, Херсонської, Хмельницької і Чернівецької — їх не було зареєстровано взагалі.*

Водночас далі удосконалюємо структуру Цивільної оборони, як того вимагає згаданий вами Закон. Нам вдалося, навіть за нинішньої фінансової скрути, розв'язати проблему сповіщення в системі ЦО з допомогою пейджерів. Разом з Національною академією наук і Радою з вивчення продуктивних сил ми уклали і видали півмільйонним тиражем книгу-посібник «Загальні вимоги до розвитку і розміщення потенційно небезпечних виробництв з урахуванням ризику надзвичайних ситуацій техногенного походження».

— Але територія України вже сьогодні добряче нашпигована шкідливими для здоров'я людини виробництвами...

— Якраз у даній колективній праці і подані науково обгрунтовані рекомендації. Що можна розміщати на нашій землі, а від чого треба категорично відмовитися. Щоби в умовах становлення ринку не допустити нових промахів, не наробити ще більшої біди, аніж маємо.

Протягом цього року ми набули значного досвіду стосовно ліквідації наслідків різних аварій, катастроф, природних катаклізмів... Причому, з різними ступенями складності. Починаючи від аварії на очисних спорудах Харкова і закінчуючи знешкодженням смертоносних запасів з часів минулої війни.

— А часто війна таким чином нагадує про себе?

— Доволі часто. Зокрема, протягом десяти місяців цього року наші сапери знешкодили майже 15 тисяч боеприпасів, у тому числі — 197 авіабомб.

НАША ДОВІДКА. *Протягом 10 місяців виникло 13 великих пожеж і вибухів, наслідки яких сягнули загальнонаціонального рівня. Їх вплив поширився у межах 8 областей України, половина з них — 6 випадків — сталася у Донецькій і Кіровоградській областях. Причини їх виникнення різні: від технологічних недоліків і короткого замикання струму до порушення правил безпеки й ураження блискавкою.*

— Мені неодноразово доводилося читати і чути про необхідність створення міністерства з надзвичайних ситуацій. Ви «за» чи «проти»?

— Справді, техногенне навантаження, яке маємо на території нашої країни, а також схильність до різних лих, особливо — в районі Кримського півострова і Карпатських гір, диктують потребу структурних змін у нашій системі. Як і необхідність поглиблення наукових напрацювань у цьому напрямі, забезпеченість структур ЦО сучасними технічними засобами для того, щоби не допустити загибелі людей і звести до мінімуму шкоду, завдану цими бідами. А то й взагалі — передбачити лихо і запобігти йому.

НАША ДОВІДКА. *Протягом цього року маємо 11 спалахів різних епідемій, коли кількість хворих сягала понад 15 осіб. Насамперед це стосується холери. Маємо випадки захворювання на сибірську виразку, останнім часом, у листопаді, виник спалах гепатиту в Донецькій області, що деякі фахівці вважають наслідком аварії на очисних спорудах у Харкові.*

Розроблені нами моделі і проведені на їх основі підрахунки свідчать: якщо збільшимо витрати на підтримання високої боєготовності ЦО, то у кінцевому підсумку матимемо менші, значно менші матеріальні збитки від наслідків різних лих. Я вже не кажу про моральний стан людей — їх внутрішній тонус істотно поліпшиться.

Отже, враховуючи потребу проводити єдину державну політику щодо захисту населення від наслідків надзвичайних ситуацій, не відпадає і варіантність створення такого міністерства. Інша річ, хто туди повинен увійти, з яких структур воно має складатися — з цього приводу є різні міркування. Але насамперед, як на мене, треба визначити функціональні завдання цього міністерства — чим воно має займатися, за що передусім нести відповідальність? А вже потім думати про інше.

І ще одне. Буквально цими днями повернулися з Німеччини два полковники з нашої структури — Клименко і Коротенков. Там, неподалік Мюнхена, в навчальному центрі НАТО з надзвичайних ситуацій, вони разом з колегами з інших європейських країн проходили стажування. І ще раз переконалися: майже у всьому світі ліквідацією наслідків надзвичайних ситуацій займаються військові, оскільки вони найкраще підготовлені для виконання цієї вкрай складної роботи. Така система створена, скажімо, в Італії, де її очолюють військові люди. Саме люди у військовій формі готові будь-якої миті стати на боротьбу зі стихією чи іншим несподіваним лихом, бо мають добру підготовку, сучасну техніку, в тому числі — й авіацію. До речі, ці військові транспортні літаки і доставили у Харків, для ліквідації наслідків аварії на очисних спорудах, помпи, якими викачували воду.

З генералом розмовляв Володимир ЗАДНІПРОВСЬКИЙ.

Наталія СЕМЕНЕНКО, кандидат мистецтвознавства

Культура

Музичний десант у Славутичі

***МЕШКАНЦІВ** цього зовсім юного міста, здається, ніхто й ніщо не здатні здивувати. Адже всі тут уже звикли до того, що на центральному майдані Славутича може раптом опуститися гелікоптер і з нього вийде паризька зірка Патрісія Каас, а знаменита американська співачка Латойя Джексон спочатку вшанує своєю появою місто енергетиків, а вже по дорозі додому «зазирне» до столиці України.*

Тільки протягом останніх півроку Славутич став місцем проведення таких відомих культурно-мистецьких акцій, як II Міжнародний фестиваль дитячої творчості, телебачення та преси «Золота осінь Славутича», I Міжнародний театралізований фестиваль авторської пісні «Славутич-95» тощо. Щомісяця до міста навідуються з концертами нові й нові вітчизняні і закордонні знаменитості. Та все ж такого «масованого» музичного десанту, який продемонстрували учасники широко відомої в Україні та за її межами телешоупрограми «Класік-прем'єр», славутчанам ще не доводилося бачити. Цей «візит» численного колективу виконавців популярної класичної музики на чолі з авторами програми — ведучими Тетяною Міленіною та Віктором Ліфанчуком є, з багатьох поглядів, унікальним та водночас символічним. Адже відбувся він у рамках Першої міжнародної конференції, присвяченої дев'ятим роковинам завершення будівництва об'єкта «Укриття». А втім, слово генеральному директору ВО Чорнобильської АЕС Сергієві Парашину:

— Нині на ЧАЕС працює шість тисяч чоловік, з них п'ять тисяч мешкає в Славутичі. Це — маленький народ, який сам себе годує й утримує. Від роботи станції ми дістаємо певні прибутки, які намагаємося вкласти у розвиток соціально-культурної сфери міста. Керівництво ЧАЕС та адміністрація Славутича на чолі з мером Володимиром Удовиченком розуміють: ці вкладення незабаром принесуть щедрі духовні «дивіденди». Регулярні мистецькі «засіви», пробуджуючи творчу енергію юних славутчан, дадуть бажані паростки вже у недалекому майбутньому. Ми прагнемо надавати серйозну фінансову підтримку освіті, культурі, мистецтву. Запрошення до Славутича чудової програми «Класік-прем'єр» — це закономірний результат фокусування багатьох творчих енергій.

Знаменно, що приїзд сюди учасників програми «Класік-прем'єр», організований спільно з Міністерством культури й мистецтв України та Національною телекомпанією, став першою ластівкою, яка відкрила цикл запланованих регулярних концертів у новій спеціальній програмі на УТ-2 «Камерна музика зі Славутича». Про це повідомила на зустрічі з прес-групою «Класік-прем'єр» директор Культурно-інформаційного центру ЧАЕС Людмила Заїкіна: «Вперше побачивши цю програму на екрані УТ, я відчула велику радість і гордість за культуру України. І зрозуміла: мешканці нашого міста мають відчути особливу естетичну насолоду від безпосереднього, живого спілкування з цим чудовим шоу. Сподіваємося, що започаткована цим традиція класичного абонементу в Славутичі буде діяти і надалі. Адже й місто живе тільки тоді, коли в ньому існують гарні традиції».

Гаслом концертів «Класік-прем'єр» стала крилата привітальна фраза Тетяни Міленіної: «Енергетики духу — енергетикам Славутича!». Найчастіше в передмовах до виступів музикантів лунали коментарі: юний, наймолодший, вперше... І справді, це було свято-зустріч молодих, а то й зовсім юних талантів з молодою глядацькою аудиторією юного міста. Так, свою першу гастрольну поїздку, і саме до Славутича, здійснив щойно заснований оркестр Національної філармонії (диригент Л. Тихонов), у виконанні якого свіжо прозвучала музика Чайковського й Дворжака. Підкорила своїм сріблястим сопрано молода київська співачка Олена Соловйова. Як завжди, непідробне захоплення залу викликав виступ чудового колективу «Парад віртуозів» (художній керівник Олександр Блінов).

Високу оцінку одержали виступ студентського камерного оркестру Вищого музичного інституту м. Львова під орудою А. Микитки, блискуча, віртуозна гра студента Національної музичної академії піаніста В. Зубкова. Львівська скрипкова школа ще раз довела свою майстерність виступом династії Шутків — «Тріо Страдіварі». До серця припала славутчанам і композиція Євгена Юркова на тему «Славутич», зі смаком виконана цим молодим майстром спонтанної імпровізації. Та справжній фурор зчинила гра юного мешканця Славутича, 10-річного учня місцевої школи мистецтв, скрипаля Єгора Данилова. Виступ цього юного музиканта в такому престижному оточенні численних лауреатів сприйняли як вагому заявку на майбутній вихід на високу професіональну мистецьку орбіту.

Чернігівська область.

Роман ВАТРИЧ, журналіст

Книжковий кіоск

ЧИТАЧ ПЕРЕДУСІМ КУПУЄ ТЕ, БЕЗ ЧОГО ОБІЙТИСЯ НЕ МОЖЕ

Такого довідкового видання з економічної проблематики у нас раніше не було. Бо «Економічний словник- довідник», підготовлений за редакцією професора С. Мочерного і випущений у світ київським видавництвом «Феміна», є першою сучасною спробою відбити нові реалії економічного буття Української держави. Через систему економічних законів і категорій, розширення категоріального апарату вітчизняної економічної науки шляхом запозичення раціональних надбань західних економічних шкіл, які донедавна розвивалися і діяли на значній ідеологічній віддалі від нас. Тепер у нашому житті відбуваються суттєві зміни, орієнтація на загальнолюдські цінності. Кожен з нас, як стверджують видавці й автори словника, замислюється, як розпорядитися заробленим, як ліпше діяти під час роздержавлення і приватизації майна, яка вигода чи небезпека є в операціях з цінними паперами і чи варто брати в них участь — на ці та інші запитання ви одержите відповідь у цьому довідковому виданні.

— «Економічний словник-довідник», — каже директор «Феміни» Василь Теремко — започатковує цілу серію «Nota bene!», яку маємо намір протягом цього й наступного року запропонувати масовому читачеві. «Nota bene!» у перекладі з латини — «Добре затям, зверни увагу!» На підході до читача й схоже довідкове видання з питань юриспруденції, завершується робота над літературознавчим і релігієзнавчим словниками, провідні українські вчені укладають політологічний, філософський, дипломатичний, військовий та інші словники.

«Nora bene!» — це вже друга серія навчально- довідкових видань, на підготовці яких і зосередила основну увагу «Феміна». А першою була серія «Старшокласникам і абітурієнтам» — цілий ряд практичних посібників з різних навчальних дисциплін, іспити з яких складають вступники до вузів. Написані в доступній формі, на конкретному матеріалі посібники стали доброю підмогою для старшокласників, особливо для тих, які мріють стати студентами. Тому «Феміна» розпочала друге видання цієї масової і популярної серії, значно розширюючи і поглиблюючи кожне видання. А почали з посібника «Основи держави і права (Правознавство)», підготовленого професором О. Михайленком. Причому видали двома мовами — українською і російською. До кінця року побачить світ і посібник «Основи економічних знань».

Водночас видали під однією обкладинкою компактні англо-український та українсько-англійський словники, які містять близько 40 тисяч найуживаніших англійських та українських слів і словосполучень, призначених в основному для учнів і студентів. На підході до читача й унікальне видання — «Історія українського письменства» Сергія Єфремова, невідома досі українському читачеві. Усі ці видання можна придбати у «Феміні» (телефон у Києві — 211- 06- 80).

Звісно, видавнича справа вимагає від тих, хто нею займається, доброго знання читацького попиту, вміння передбачувати, прогнозувати: а чого потребуватиме читач завтра, післязавтра? Далеко не кожному це вдається. «Але коли інтереси видавця збігаються з інтересами суспільства — а ми цього принаймні прагнемо, то успіх, здебільшого, не обминає видавця. І не треба шукати спонсорів, випрошувати в когось гроші. Бо тільки той буде на коні, хто вміє гроші заробляти», — то думка Василя Теремка.

Що ж, як кажуть, «Nota bene!»

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Волинські феодали радянської епохи

— Скромності бракує, скромності... Нинішні керівники на іномарках їздять, а дачі які собі будують, про народ забули...
— Хіба міг колись навіть перший секретар обкому партії так розкошувати? Він нічим не відрізнявся від інших, жив однією роботою. Працював я при першому Федорі Калиті, ще сонце не зійшло, а вже він на фермі гній місив...
— Та коли б він посмів звести власний будинок, то його б за це з роботи вигнали. Хіба не правда?
(З розмови двох колишніх працівників Волинського обкому КП України).

Я тут же пригадав народне прислів'я: «Воно то правда, та брехнею дуже попахує». Але в суперечку вступати не буду. Переконувати того, кого не переконаєш, справа невдячна. Та коли вже мова зайшла про «скромність» колишніх перших партійних секретарів обласного рівня, то в мене є своя думка. На абсолютну істину не претендую, розкажу, що знаю, що розповіли інші. І не тому, що хочеться зводити якісь рахунки, знеславити чиєсь ім'я. Жодного справжнього прізвища називати не буду. Кількох колишніх, які були «першими» на Волині, вже нема в живих. І нехай їм земля буде пухом. Але робити з них сьогодні ледь не святих, які тільки думали про народ і «нічим не відрізнялися від інших» — це переходить межу нормального глузду. Адже було все далеко не так.

В сімдесятих роках два перших секретарі обкому Волині застрелились після того, як були зняті із своїх посад. Подібних випадків в Україні в ті роки не було. Чому ж так трапилось? Однозначно відповісти важко. Але це були люди, які протягом багатьох років одержували від життя те, що хотіли. Всім відомо, що така посада, як перший секретар обкому партії, створювала в ті роки можливість бути абсолютно безконтрольним знизу. Верхи постанили — верхи і знімуть. Все інше до уваги не бралося. І коли всемогутня влада втрачалась — страшний відчай заповнював душу. А втрачати волинським феодалам було що.

В 60-70-х роках практично майже в кожному районі Волині з вказівки першого секретаря обкому в мальовничих місцях будувались дачі. Для нього і високих гостей. Тут організовували полювання, варили юшку, партизанський куліш, обласкували потрібних людей дорогими сувенірами. Жоден волинський князь минулих віків не міг собі дозволити такої розкоші. У дев'яти таких лісових дачах, що збереглися до наших днів, я побував. Розмовляв з багатьма людьми, які свого часу обслуговували ці лісові котеджі. На які кошти все робилося? Звичайно, не на власні. І в кожній з цих дач підтримувався належний порядок, працювала обслуга, адже ніхто конкретно не знав, коли саме сюди може заїхати перший. І не дай Боже, щоб щось було не так.

Один з колишніх перших секретарів поліського району розповідав, що на хвилин тридцять запізнився до столу із свіжими суницями, то в покарання повинен був стільки ж часу стояти перед вхідними дверима на вулиці. Для першого в деяких лісових масивах області спеціально оберігалися ділянки із суницями. Знаючи, що феодал може заїхати збирати ягоди, ставили сторожем міліціонера.

Колишній голова колгоспу, якого я добре знаю, розповів таке: «В нашому господарстві перший вручав високу нагороду. Після торжества високого гостя запросили до хати електрика колгоспу. Оглядаючи стіл, перший насупив брови і промимрив: «Такий багатий колгосп, а тут... немає чого попити і поїсти». Мені шепнули на вухо, що гостю треба збанок кислого молока. Я передав це господині. Та не встигла вона це поставити його на стіл, як він хмикнув: «Фе, ще бракувало тут молочної бовтушки». Ось такі звички були у партійного феодала.

Жителі Луцька знають особняк на березі Стиру, який вважався будинком для приїжджих. Це офіційно. А практично тут жив перший обкому. Весною 1989 року мені довелося пробратись в цей будинок. На задньому сидінні автомашини я пригнувся, щоб біля воріт, які охороняла спеціальна служба, мене ніхто не бачив. А на ланцюгу рвався здоровенний собацюра, для якого тут були побудовані спеціальні апартаменти. І зроблене меню, щоб добре гавкав. Корисна площа цього красивого особняка — 800 квадратних метрів. Тут була більярдна, кінозал... В кожній кімнаті стояли дорогі, імпортного виробництва меблі, які не повторювались. Пам'ятаю, у кімнаті-люкс № 1 знаходилось... 47 найменувань різного призначення меблів. Це — щодо «скромності» колишніх перших.

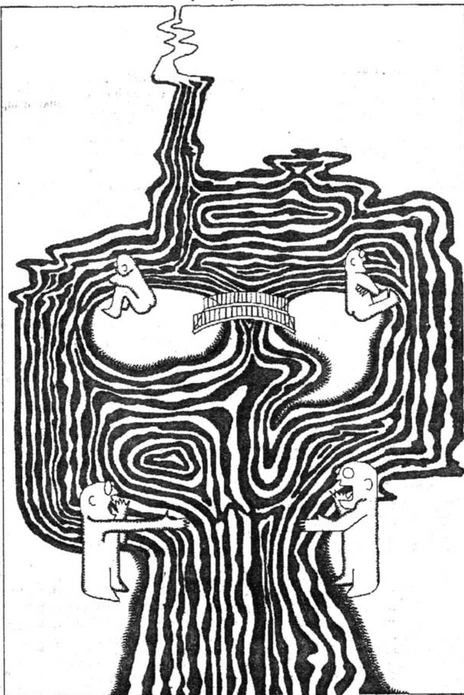
А ось один штрих щодо їхньої «інтелігентності». В кабінеті цього особняка, стіл якого був заставлений телефонами, в тому числі й урядовими, я підійшов до шафи з творами Леніна. Провів рукою... Вони були вкриті пилюкою. Випадково вийняв кілька книжок... За ними лежала попільниця з недокурками. Поруч — фотографія голої жінки, на зворотній стороні одне слово: «Б...»

Розумію, тут гуляло не один раз чоловіче товариство. Всяко буває... Хто не без гріха. Але навіщо з колишніх партійних феодалів робити святих?

Останній з могікан волинського обкому дав команду, щоб на першому поверсі приміщення обкому негайно створили стоматологічний кабінет. Хоч до обкомівської стоматологічної поліклініки було пройти всього двісті метрів. Але йому навіть цього не хотілося робити. І він не робив. Він був тут повноправний господар. Феодал.

Власне, чогось нового я не відкрив. Напевно, в інших областях України було і щось «ліпше». Розумію, в декого виникне питання: «А навіщо про це зараз писати?» Але мені робиться страшно, коли під червоними прапорами крокує вулицями ностальгія за «скромним» минулим...

Волинська область.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Є ТАКИЙ ОСТРІВ — «ГАЛОЛ»

ЦЕЙ ОСТРІВ — у відкритому ринковому морі, його не обминає стихія. Та за будь-яких погодних умов барометр соціального благополуччя показує «ясно».

Нині важко знайти підприємство, котре не зазнавало б лихоманки. Кажуть, такий час, така ситуація — криза! Я жодного разу не почула цього слова на зборах АТ «Галол», що в Дрогобичі. Результати діяльності підприємства, яке виробляє різного гатунку машинні масла, акціонери одностайно оцінили позитивно. Навіть дивно було спостерігати отаке тепер, коли повсюдно субординація в стосунках між робітництвом та керівництвом перестала існувати, коли «волевиявлення» колективу набуває нерідко потворних форм. (Наприклад, керівника підприємства зачиняють у його кабінеті, а відтак диктують свої умови.)

Ще на прохідній один із працівників служби охорони похвалився винятково здоровим моральним мікрокліматом на виробництві. Тут не буває навіть запізнень на роботу! Кожний дорожить своїм робочим місцем і цілковито довіряє керівництву завдяки стабільності виробництва, матеріальній забезпеченості, соціальній захищеності.

А ще керівники підприємства мають у регіоні репутацію великих благодійників.

— Має бути так: якщо живеш трохи краще, якщо маєш можливість, мусиш допомагати іншим, — висловив кредо «Галолу» заступник директора підприємства Віталій Бердник. Ця благочинність стала дещо дратівливою для керівників інших підприємств, які не дають ради навіть із виплатою зарплатні робітникам. Добродіяння на «Галолі» ніхто не афішує: великими сумами фінансової допомоги тут не козиряють, бо йдеться не про спонсорство, а про щире сповідування християнської моралі. Зізнаюся, мені важко було витягувати з уст моїх співрозмовників інформацію на цю тему.

Тут не чекають, поки хтось заволає про допомогу. Саме життя підказує, кому допомогти. З ініціативи керівництва «Галолу» було утворено реанімаційне відділення Центральної районної лікарні, яким підприємство постійно опікується. Зачепило за живе те, що здоров'я і життя хворого нерідко залежать від проблем суто технічних. Немає води — операцію переносять на наступний день. Цікаво, хто домовляється при цьому з ангелом-хранителем? Ця технічна проблема не така вже й складна для промислового регіону, підприємства могли б об'єднати зусилля, але послідовників-благодійників у «Галолу» майже немає.

Президент АТ «Галол» Ярослав Гарун з болем говорив про свої враження від ортопедичної лікарні у Львові.

— Я навідався туди навесні і бачив, як медперсонал бігає палатами і пересуває ліжка, підставляє тазики, бо зі стелі капає вода. Багато пацієнтів цієї лікарні — одинокі каліки, до котрих ніхто не навідується. Буває, їх нічим нагодувати і медперсонал приносить з дому їжу. Я з повагою ставлюся до нашої влади, бо вона обрана людьми, але... Якби наші керівники навідалися сюди, вони напевне не заснули б уночі. Колись імператори відвідували шпиталі! Ця лікарня обслуговує вісім областей, та коли головний лікар подався до обласних адміністрацій по допомогу, він не почув навіть співчуття.

Я обурений тим, що «патріоти України» виходять на мітинги із словами «Слава Ісусу Христу!». Яке святотатство, адже ці слова — лише для політичного капіталу. До війни у Дрогобичі був єврейський сиротинець. Донедавна, у цьому ж приміщенні діяла школа-інтернат для хворих дітей. Інтернат багатьох вивчив, вивів у люди і, врешті, був ліквідований «патріотами» — демократичною владою попереднього скликання. Деякі його вихованці, яким ніде подітися, тепер жебрачать попід церквою...

Благочинна діяльність стала чимось на взірець гуманістичного вишколу для всього колективу, і цей вишкіл ціни не має. Про нього говорила на зборах голова регіонального об'єднання Марійського товариства Надія Костик і дякувала керівникам від імені підопічних — тих дрогобичан, які переступили всі можливі і неможливі межі бідності і злиденності. Молоді хлопці з підприємства, які розвозили по домівках цих людей картоплю, були вражені чужим горем. Говорили, що готові до опіки над старенькими будь-коли і без оплати.

Серед численних об'єктів опіки «Галолу» — підрозділ Національної гвардії в Дрогобичі, військова частина у Самборі, лікарні, школа, технікум, будинок престарілих у Підбужі. Проблеми останнього, схоже, більше хвилюють керівників підприємства, аніж директора притулку для знедолених. Скільки не запрошували його до Дрогобича, щоб разом виробити програму опіки, — ні разу не з'являвся. Кризу моралі важче здолати, аніж економічну. Але хтось має робити і це. Ярослав Гарун та його колеги, яким бракує суто виробничих клопотів, узяли на себе цю ношу — прищеплення християнської моралі. Відгукніться, послідовники...

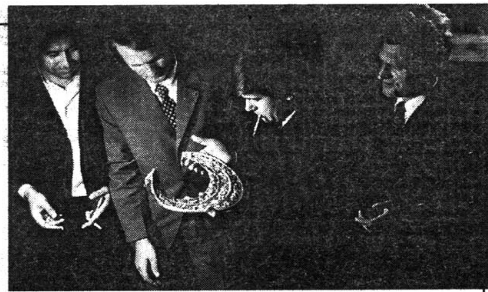
Дрогобич
Львівської області.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

Прощання з Азією

Романтичні есе про європейський шлях України

ВІД АВТОРА. В перших трьох есе, присвячених європейсько-українським зв'язкам, ми зробили спробу окреслити впливи, що їх справляли на майбутню українську державу середземноморські народи [насамперед своєю культурою] греки та римляни, які сформувалися й розвивалися в самому серці європейської цивілізації. Зрозуміло, ми лише торкнулися тих впливів, адже в газетному виступі неможливо відобразити всю їхню повноту. Маємо надію, що читачі розглядають наші публікації як поштовх до відкриття [а може, й переосмислення] висококультурного світу античної духовності. Від грекоримлян перейдемо до періоду перебування на наших землях так званих кочових народів. А далі плануємо поринути в історію праматері української держави — Русі Київської: формування Русі—України [вислів М.Грушевського] в атмосфері постійного євро-азійського суперництва; видатні будівничі праукраїнської держави — Святослав, Володимир, Ярослав; визначальні геополітичні доктрини Києва в IX—XII століттях; культура Русі—України — основа її державотворчої ідеології...

IV. «Я скіфський цар, лежу в дніпрових геррах...»

«За доби скіфів Україна стала важливою, хоч і віддаленою частиною античної цивілізації Середземномор'я».

Орест СУБТЕЛЬНИЙ, професор Йоркського університету в Торонто (Канада), автор найпопулярнішої в Європі та Америці «Історії України» англійською мовою.

Скіфи жили на наших землях за часів існування в Причорномор'ї античних міст - держав. Про їхню присутність нагадують нам досі степові кургани, розкидані фактично по всій рівнинній Україні, а особливо в Подніпров'ї, де, як вважають, була столиця скіфської держави.

Входження України до складу Російської імперії призвело до того, що багато із знайдених у наших степах скарбів античної культури потрапило до музеїв та сховищ Москви і Санкт-Петербурга. Але найзначніший доказ існування народу, який історики визначили як кочовий, все ж зберігається в Україні. Я маю на увазі золоту пектораль.

«Художній світ пекторалі навіть знавців античності приголомшив своєю красою. Для багатьох і нині лишається загадкою: звідки могла виникнути ця поема золотого сонячного сяйва, в якій атмосфері міг народитися шедевр, де еллінський і скіфський генії у такій довершеності переплелися?» — писав Олесь Гончар у рецензії на книжку поета й археолога Бориса Мозолевського «Скіфський степ».

Може, скіфська історія — то спроба поєднати в однім державнім тілі євро-азійський дух?

* * *

Якщо вірити батькові світової історії Геродоту, то скіфи — не такі вже й далекі нам люди. Як і в трипільців, у них був поширений культ Зерна й Сонця. Але скіфський мудрець Анахарсіс казав грецькому мудрецю Соломону: «Нас ніхто не завоює, бо ми, як Сонце, у постійному русі, не маємо ні міст, ні сіл, ні ланів». Давні історики часто називали Русь — Велика Скіфія, а вже ближчі до нашого часу вважали скіфами козаків.

Можливо, й так. Але з історії відомо, що скіфи не лише кургани в степах насипали, а й постійно тривожили сусідів війнами. Почнемо з того, що вони спочатку захопили землі, на яких уже жили кімерійці, потім ходили походами на Сирію та Єгипет, у 339 році до нової ери у відповідь на скіфів пішов Філіпп Македонський і завдав їм відчутної поразки, пізніше скіфи відплатили за це синові Філіппа, знаменитому Олександрові. Але ми не сказали ще за війни скіфів з персами. Хрестоматійно відома легенда про зайця, що пробіг між військами скіфів та персів, яких очолював Дарій. Коли степовики побачили того зайця, то кинулися за ним, забувши про очікувану битву з ворогом. І Дарій відступив. Але й скіфська імперія знищилась.

Продовження дискусії з уявним опонентом. *Сьогодні є можливість подумати про аргументи переконаних прихильників відродження союзу колишніх радянських республік, а також їхніх однодумців — євразійців, що їх вони беруть в нібито спільному історичному минулому слов'янських народів (до ідей виникнення й пропагування слов'янофільства ми ще дійдемо).*

Ось перед нами конкретний народ — скіфи, їхня історія, їхні сліди присутності на теренах й праукраїни, й праросії. Але яка різниця в усвоєнні того історичного досвіду! Чи не в цих джерелах знайшли своє натхнення Микола Костомаров, Михайло Грушевський та їхні послідовники, які переконливо й аргументовано довели принципову відмінність двох народів: південного—українського й північного—російського?

Мильоны — Вас.
Нас — тьмы, и тьмы, и тьмы.
Попробуйте,
сразитесь с нами!
Да, скифы — мы!
Да, азиаты — мы,
С раскосыми
и жадными очами!

Так писав 1918 року чи не найбільший російський поет XX століття Олександр Блок, пророкуючи більшовицькі походи в Європу («Мы на горе всем буржуям мировой пожар раздуем»). Європа руками Юзефа Пілсудського зупинила ту навалу будьоннівців та ворошиловців, про що геніально написав у своїй трилогії «Волинь» Улас Самчук.

І все це про скіфський дух! За О.Блоком пішли Велемир Хлєбников, Максиміліан Волошин, Дмитро Кедрін, Євген Замятін... І все закономірно — російський націоналізм у формі великодержавного шовінізму та месіанських ідей знайшов в імперському скіфському стремлінні підкорювати всіх логічну опору для думок псковського монаха Філофея з його всевдоісторичною схемою: Рим, Константинополь, Москва...

* * *

Чому той край
так дивно звався — Герри?
Якими був населений людьми?
За п'ять віків до нашої ще ери
Це знав той грек,
і вже не знаєм ми.

Ліна КОСТЕНКО
«Скіфська одіссея».

Вірші до скіфської антології (коли б така була укладена) можна взяти з поетичних збірок не тільки Ліни Костенко, але й Бориса Мозолевського, Леоніда Череватенка, Івана Драча, Миколи Вінграновського, Романа Лубківського, Петра Засенка, Станіслава Тельнюка, Дмитра Павличка...

В цих віршах наша інтелектуальна спрага за знаннями власної історії і тих народів, кого вітри часу приганяли мов курай-гуляйполе в наші степи. Так, скіфи сприяли економічному та політичному спілкуванню середземноморських народів з дніпровим краєм, але чи створили вони греко-скіфський-єврепо-азійський світ культури? Очевидно, що ні. Вони, немов актори в руках майстерного режисера, зіграли свій спектакль на історичній сцені й канули в небуття.

Образ могили-кургану у парі з скіфською кам'яною бабою й справді увійшов до української свідомості як елемент нашого історичного ландшафту. Він багато разів зустрічається в нашій літературі, і не тільки у Т.Шевченка.

І все. І всі сліди від забажавшого стати імперією народу, в процесі пізнання якого, мов у дзеркалі, відбилися два погляди на світ, на осмислення свого місця в ньому, на своє майбуття. Адже є різниця в рядках Ліни Костенко й того ж Валерія Брюсова:

В сідла,
вільні вовки—побратими!
Підкоряйтеся кличному слову!
У коней розвіваються гриви, —
Летимо за поживою знову...

На знімку: в кургані Товста Могила на Дніпропетровщині журналісти розглядають золоту пектораль. Той, хто знайшов її, — поет і археолог Борис Мозолевський, скромно стоїть збоку (крайній праворуч).

Людмила ШУБІНА, журналістка

Календар «ГУ»

«Відслонення надгробника» отця-композитора

Минуло 125 років від дня смерті Михайла Вербицького

Гімн «Ще не вмерла Україна» слухають нині в усіх куточках світу. Та далеко не кожному — у нашому суспільстві — відома доля автора мелодії, композитора Михайла Вербицького, 180-річчя від дня народження якого ми святкували в березні цього року. Грудень приніс ще одну дату: виповнилося 125 років відтоді, як о. Михайло Вербицький пішов у забуття людське.

А почали змивати цю забудькуватість не в Києві, а в далекій українській провінції — Яворівському районі, що на Львівщині.

Місцевий журналіст Володимир Дацко розкопав в архівах, що Михайло Вербицький мав парафію у Яворівському повіті і похований у селі Млини, яке тепер на території Республіки Польща. А згодом Володимир Дацко домігся того, щоби увічнити пам'ять про вірного сина українського народу в тих місцях, де він працював. Спочатку, в 1990 році Яворівській школі мистецтв надали ім'я Михайла Вербицького. Щоправда, зі скрипом. Усе було зроблено руками місцевої інтелігенції. Викладачі школи Валерій Канарчик та Олег Матвіїв — люди небагаті. Тому «осідлали» мотоцикла й поїхали до... Польщі, розшукали там могилу Михайла Вербицького.

Опісля голова Яворівської райдержадміністрації Степан Лукашик спорядив «експедицію» до села Млини. Зав'язав контакти із владою Перемишля, домігся, щоб пам'ятник М. Вербицькому відреставрували, організував паломницький похід своїх земляків на могилу отця- композитора через кордон.

Яких сил й енергії коштувало керівникові районного масштабу провести вшанування на належному рівні, важко передати словами. То треба пережити. Але навіть з Німеччини українські громади прислали повідомлення, що подію відзначили. Київ також відгукнувся — кошиком квітів від Президента на могилу Михайла Вербицького. Шкода, що голос провінції, себто її пропозицію вважати 1995 рік роком українського гімну «Ще не вмерла Україна», — у столиці не почули.

Без сумніву, праця яворівських, львівських ентузіастів дасть свої плоди: на таких, як Володимир Дацко, Степан Лукашик, Валерій Канарчик, Іван Карпа та багатьох вірних не на словах, а на ділі справі України людях — земля тримається. Доречно згадати й відомого львівського кобзаря Михайла Барана, який огорожу для могили М. Вербицького зробив власним коштом. Хоча ремонт у своїй квартирі уже кілька років не може закінчити.

У газеті «Діло» від 14 червня 1934 року Богдан Кудрик писав у статті «Відслонення надгробника Михайла Вербицького»: «Всюди по світі, де лиш б'ється українське серце, — торжественна пісня «Ще не вмерла Україна», що стала невдовзі по своїй появі Божій нашим національним Гімном. Та пісня сталила серця перших сівачів другого галицького відродження,вона зігрівала нашу молодь у визвольній війні. Вона була місіонеркою всеукраїнства та об'єдинителькою всіх просторів, де лише живе український нарід». Отож сьогодні триває «відслонення надгробника» отця-композитора Михайла Вербицького. Однак треба пам'ятати, що віко надгробника творчості Михайла Вербицького стало вельми тяжке від тиску історичних нашарувань і підняти його лише одними провінційними зусиллями неможливо. Треба це робити гуртом, всією українською громадою.

Львівська область.

Держтелерадіо України
Агентство «Телерадіореклама»

ТЕЛЕ

Пропонує в ефірі
щоденні рекламно-інформаційні блоки, тематичні передачі «Перспектива» та «Презентація» (зустрічі з діловими людьми, виставки, аукціони, телеігри, конкурси, шоу, лотереї тощо)
ВИГОТОВЛЯЄ
відеокліпи, відеофільми, споти, сюжети.

РАДІО

Пропонує в ефірі
щоденні рекламно-інформаційні випуски (репортажі, інтерв'ю, коментарі, огляди, оголошення тощо)
ВИГОТОВЛЯЄ
магнітофільми та іншу аудіопродукцію
РОЗМІЩУЄ
вашу рекламу у найпопулярніших передачах Українського телебачення і радіо.

Ми готові укласти з вами угоду на довгострокове співробітництво. Ми будемо раді, якщо своєю рекламою допоможемо вам у розв'язанні ваших проблем!

НАША АДРЕСА:
252033, Київ-33, вулиця Володимирська, 69-А.
Т./ф.: 224-45-43, 220-91-29.

ALTHEIMER & GRAY

Юридична фірма «Алтгаймер і Грей»
з приємністю повідомляє, що
Володимир Іванович Байбарза
віднині працює у Київському офісі фірми як адвокат по Європі.

Наша адреса: Україна, 252004, м. Київ, вул. Пушкінська, 42/4, кім. 510.
Телефони: 225-02-86, 224-30-17, 225-40-92.
Факс 224-49-92.

Чернігівський завод «Агроремmаш» виконує ремонт і відновлення:

двигунів і коробок передач, блоків і головок циліндрів, колінчастих валів, топливної апаратури, масляних насосів та інших вузлів і деталей двигуна автомобіля КамАЗ;

двигунів, блоків і головок циліндрів, шатунно-поршневого механізму, вузла зчеплення та інших вузлів і деталей двигуна автомобіля ГАЗ-53.

Виготовляє:
котли опалювальні КСТГ-16;
диски зчеплення ГАЗ-53;
насоси водяні ручні «Струмок»;
лопатки посадочні.

Звертатися за адресою: м. Чернігів, вул. Інструментальна, 17. Телефони для довідок і замовлень: 2-26-99, 2-50-02, 2-53-99.

ІНФОРМАЦІЯ
про проведення перших зборів акціонерів відкритого акціонерного товариства «Галантерея»

ВАТ «Галантерея» повідомляє фізичних та юридичних осіб України, які придбали акції товариства, що перші збори акціонерів відбудуться 30 січня 1996 р. за адресою:
Київ, вул. Куренівська, 27.
Початок зборів об 11.00
Початок реєстрації учасників о 10.00
Порядок денний:
1. Затвердження статуту ВАТ «Галантерея».
2. Вибори та узгодження повноважень органів ВАТ «Галантерея».
3. Різне.

Всі юридичні та фізичні особи мають прибути на збори або призначити своїх представників.

Правління ВАТ «Галантерея».

Ви хочете реалізувати ваші товари та послуги на місцевому, регіональному чи національному ринках?

Реклама на українському радіо допоможе вам зробити це швидко й результативно.

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО — ЦЕ:

- 100 годин мовлення на добу;
- 100 відсотків охоплення території держави;
- 100-процентна ефективність реклами.

Чекаємо на вас за адресою:
Київ, Хрещатик, 26.
Національна радіокомпанія України.
Телефони: (044) 229-44-13, 229-34-29.
Факс: (044) 229-17-24.

Арбітражным судом Республіки Крим (333000, Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) порушено справу № 478-3 про визнання банкрутом птахорадгоспу «Суворовський», юридична адреса якого та банківські реквізити: 334322, Сакський район, с. Суворове, р/р 406114 в УСБ Євпаторії, МФО 324076.

Метою позову є сплата заборгованості за кредитом і процентами птахорадгоспу перед акціонерно-комерційним банком соціального розвитку «Укрсоцбанк».

Усі претензії та заяви можливих санаторів приймає Арбітражний суд Республіки Крим протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34) 5.06.95 г. возбудил дело № 622012 о банкротстве малого государственного предприятия «Физкультура и здоровье» (Донецкая область, Славянск, площадь Октябрьской революции, 2; р/с 609221 в Славянском отделении УСБ). Просим кредиторов в течение месяца со дня опубликования объявления обращаться по адресу: 340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34.

Арбітражний суд Кіровоградської області (316000, Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушив справу № 707/6 про визнання банкрутом приватного підприємства агрофірми «Фауна». Юридична адреса: Кіровоград, Голованівськ, вул. Тітова, 26, р/р 468919 в АКБ «Україна».

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Житомирської області (262001, м. Житомир, вул. Бердичівська, 25, тел. 37-33-58) порушив справу № 34 «Б» про банкрутство Акціонерної агропромислової корпорації «Оранта» (с. Кропивня Володарсько-Волинського району Житомирської області), р/р 400904 в Володарсько-Волинському районному відділенні Агропромбанку «Україна», МФО 311089.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, Майдан Незалежності, 1) порушив справу про банкрутство Хмельницького колективного підприємства виробничо-сервісного підприємства «Індтрикотаж».

Юридичні реквізити підприємства: 280000, м. Хмельницький, вул. Кам'янецька, 103 р/рах. № 500221 в Хмельницькій облдирекції АКБ «Укрсоцбанк», МФО 315018.

Оголошення публікується для виявлення можливих кредиторів та санаторів.

Государственная налоговая инспекция по Центральному району г. Николаева сообщает, что арбитражный суд Николаевской области (327001, г. Николаев, пл. Ленина, 1) возбудил дело № 664/2 о признании банкротом акционерного общества «Акционерный комбинат «Ингул», г. Николаев, ул. М. Морская, 19, р/с 001467283 в НАКБ «Никкомбанк», МФО 326171.

Претензии кредиторов и предложения по санации принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд м. Києва порушив справу про банкрутство ТОВ «Діана» (м. Київ, вул. Братиславська, 10, кв.90; р/р 1467119 у Ватутінському відділенні Промінвестбанку), справа 18/159 від 9.11.1995 р. Претензії кредиторів приймаються в місячний термін з дня публікації оголошення.

Возьмем в лизинг либо в аренду СуперМАЗ (20–25 тонн), тентованный. Возможен обмен на рыбную муку, ГСМ. Наши телефоны в г. Севастополе: (0692) 44-03-92, 44-18-67.

Организация осуществляет поставку угля марок ГР, ДГр, ДГО, ДГМ, антрацитов вагонными нормами. Форма оплаты любая. Возможен бартер или другие формы взаимовыгодного сотрудничества.

Справки по тел.: (044) 435-12-91, 435-22-84, 435-01-92, 435-10-60, 435-00-14. Факс 435-31-63.

В арбітражному суді Львівської області (290004, м. Львів, вул. В. Винниченка, 3) порушив справу № 2/1078 про визнання банкрутом Львівського науково-виробничого центру «ФАСТ-Лтд» (р/рахунок 467713/700161803 в АКБ Верховина, МФО 325246, юридична адреса: 290010, м. Львів, вул. Пескова, 4/2).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

СП «САНА-Украина» сообщает о прекращении своей деятельности. Претензии принимаются в течение одного месяца по адресу: г. Киев, ул. Жилянская, 37, тел. 227-45-58.

Информация о втором выпуске инвестиционных сертификатов

Региональной инвестиционной компании

«РИНКОМ-ИНВЕСТ»

1. Сведения об инвестиционной компании

1.1. Полное наименование инвестиционной компании: Региональная инвестиционная компания «Ринком-Инвест».

Сокращенное название: РИК «РИНКОМ-ИНВЕСТ».

Организационно-правовая форма — общество с ограниченной ответственностью.

Уставный фонд — 100 000 000 000 крб. Оплачен денежными средствами полностью.

Лицензия Министерства финансов № 353 от 26.07.94 г. на осуществление деятельности по выпуску и обращению ценных бумаг. Разрешение Фонда госимущества Украины № 109 от 16.03.95г. на коммерческую деятельность с ценными бумагами.

Компанией учреждены шесть закрытых взаимных инвестиционных фондов на срок 5 лет: «Град», «Европа», «Лукоморье», «Исполин», «Оазис» и «Собор» на правах филиалов.

2. Инвестиционная декларация фондов

2.1. Местонахождение — 341039, Мариуполь, пр. Металлургов, 97.

2.2. Цель деятельности — обеспечение прибыльности вложений, содействие развитию фондового рынка Украины и приватизации государственного имущества.

2.3. Предмет деятельности — аккумулирование финансовых, приватизационных и иных средств путем выпуска и размещения инвестиционных сертификатов; коммерческая деятельность с ценными бумагами.

2.4. Основные направления деятельности — инвестирование ресурсов в ценные бумаги, недвижимость и объекты приватизации различных отраслей промышленности, сельского хозяйства, торговли и т. п.

2.5. Инвестиционные сертификаты реализуются фондами за приватизационные бумаги и денежные средства. Инвестиционные сертификаты подлежат свободному обращению на всей территории Украины.

2.6. Инвестиционные сертификаты подлежат выкупу фондами по окончании срока их деятельности, но не ранее окончания срока обращения приватизационных бумаг.

2.7. Участникам фондов не гарантируется фиксированный размер дивидендов. Фактический размер дивидендов определяется по итогам финансово-хозяйственной деятельности каждого фонда за год.

2.8. Место выплаты дивидендов: Мариуполь, пр. Металлургов, 97; представительства компании в регионах Украины.

Выплата производится не реже одного раза в год. По решению руководства компании возможны авансовые квартальные выплаты.

2.9. Приватизационные бумаги, находящиеся в собственности фондов, подлежат индексации в случае проведения индексации приватизационных бумаг в установленном законодательством порядке.

2.10. Фондам запрещается создавать какие-либо специальные резервные и другие фонды.

3. Данные об эмиссии инвестиционных сертификатов

3.1. Компания выпускает инвестиционные сертификаты в количестве 29622000 штук номинальной стоимостью 50 000 (пятьдесят тысяч) карбованцев на общую сумму 1 481 100 000 000 (один триллион четыреста восемьдесят один миллиард сто миллионов) карбованцев, размещаемые через фонды «Град», «Европа», «Лукоморье», «Исполин», «Оазис», «Собор».

Вид инвестиционных сертификатов — на предъявителя.

3.2. Дата начала продажи: 27 ноября 1995 г.

3.3. Запланированный курс 1-го инвестиционного сертификата на начало продажи — по номинальной стоимости.

3.4. Максимальное количество инвестиционных сертификатов, разрешенных для приобретения одним участником не ограничено.

3.5. Ограничение на приобретение инвестиционных сертификатов для отдельных категорий юридических лиц — в соответствии с действующим законодательством Украины.

4. Сведения о предыдущей эмиссии

4.1. Компания произвела 1-ю эмиссию инвестиционных сертификатов в количестве 126 000 шт. номинальной стоимостью 150 000 крб. каждый на общую сумму 18 900 000 000 карбованцев. Из них на предъявителя: 21 000 инвестиционных сертификатов фонда «Град» общей номинальной стоимостью 3 150 000 000 крб.; именных: 105000 инвестиционных сертификатов («Европа» - 21000, «Лукоморье» — 21000, «Исполин» -21000, «Оазис» -21000, «Собор» — 21000) общей номинальной стоимостью 15 750 000 000 крб. Эмиссия инвестиционных сертификатов размещена полностью.

4.2. Свидетельство о регистрации выпуска инвестиционных сертификатов Министерства финансов Украины № 133/3/95 от 15 февраля 1995 года.

5. Сведения об учредителях компании

5.1. ЗАО «Терминал».

5.2. ООО «НВТ».

5.3. ООО ГСА «Династия».

6. Сведения об инвестиционном управляющем инвестиционных фондов «Град», «Европа», «Лукоморье», «Исполин», «Оазис», «Собор»

6.1. Инвестиционным управляющим закрытых взаимных инвестиционных фондов является Региональная инвестиционная компания «Ринком-Инвест», Мариуполь. Свидетельство о государственной регистрации № 897 от 31 мая 1994 г.

6.2. Банковские реквизиты: ОКПО 20391706, р/с № 467633 в МФ АБ «Инко» Мариуполя, МФО 335139.

6.3. Разрешение Министерства финансов Украины № 353 от 26 июля 1994 года.

6.4. Договоры по управлению активами других инвестиционных фондов не заключались.

7. Органы управления

— высший орган — собрание учредителей;

— исполнительный орган — президент;

— контролирующий орган — ревизионная комиссия.

8. Сведения о депозитарии

8.1. Отделение Укрсоцбанка в Мариуполе.

Адрес: 341032, Мариуполь, ул. Греческая, 43. Зарегистрирован НБУ: 17.07.91 г., регистрационный № 3. МФО 334185 р/с № 960718.

8.2. Разрешение Министерства финансов Украины на осуществление деятельности в качестве депозитария инвестиционного фонда № 43 от 18.07.94 г.

8.3. Депозитарный договор заключен с инвестиционным фондом «Азов-Инвест-Сервис».

9. Права владельцев инвестиционных сертификатов

9.1. Каждый инвестиционный сертификат дает право его владельцу на получение дивидендов по итогам деятельности фондов. В случае ликвидации фонда, если стоимость имущества приходящегося на один инвестиционный сертификат ниже, чем его номинальная стоимость, разница участникам выплачивается за счет средств компании.

9.2. Владельцы инвестиционных сертификатов имеют право:

— получать дивиденды по итогам финансово-хозяйственной деятельности фондов;

— передавать по наследству, свободно перепродавать, дарить и т. п. сертификаты третьим лицам.

9.3. Инвестиционные сертификаты подлежат обязательному выкупу фондами после окончания срока их деятельности.

10. Сведения об аудиторе

10.1. ООО «Общество по оказанию аудиторских и консультационных услуг «АУДЭК».

г. Донецк-48, ул. Университетская, 77/425.

Лицензия Аудиторской палаты Украины: серия АБ № 000185 от 14.06.94 г.

До відома акціонерів

ВАТ «Городищенський цукрорафінадний комбінат»

11 грудня 1995 р. в приміщенні Будинку культури, за адресою: Черкаська обл., м. Городище, вул. Театральна, 5, відбудеться загальні збори акціонерів ВАТ «Городищенський цукрорафінадний комбінат».

Початок зборів о 10.00.

Порядок денний.

1. Інформація про стан приватизації на підприємстві.
2. Затвердження статуту підприємства.
3. Вибори органів управління.
4. Затвердження змін у статутному фонді та випуску акцій другої емісії.

Правління ВАТ «Городищенський цукрорафінадний комбінат».

Арбітражний суд по Черкаській області (м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 999/8 про банкрутство МП «Абсолют-Т».

Адреса боржника: м. Сміла Черкаської обл., вул. 40 років Перемоги, 22/46; рахунок 000644809 ПІБ.

. . . .

Арбітражний суд по Черкаській області (м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 1002/8 про банкрутство ТОВ «Раско».

Адреса боржника: м. Сміла Черкаської обл., вул. Мічуріна, 32; рахунок 000467510 в АК АПБ "Україна".

. . . .

Арбітражний суд по Черкаській області (м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 997/8 про банкрутство Дослідно-експериментального заводу.

Адреса боржника: м. Сміла Черкаської обл., вул. Артема, 108; рахунок 000468920 ПІБ.

. . . .

Арбітражний суд по Черкаській області (м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 1000/8 про банкрутство ВКФ «Радуга».

Адреса боржника: м. Сміла Черкаської обл., вул. Павлова, 46/93; рахунок 000467689 в АК АПБ «Україна».

. . . .

Арбітражний суд по Черкаській області (м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 998/8 про банкрутство ВКФ «Міжнародна нова справа».

Адреса боржника: м. Сміла Черкаської обл., вул. Мазура, 21; рахунок 000467073 в АК АПБ «Україна».

Арбітражним судом Львівської області порушено справу про визнання банкрутом Акціонерного товариства Львівський завод кольорових телевізорів «Електрон-Рясне», справа 2/845 від 11.07.95 р., юридична адреса: 290069, м. Львів, вул. Шевченка, 313; банківські реквізити: р/р 2467031 в Залізничному відділенні УАК Промислово-Інвестиційного банку м. Львова, МФО 325105.

Арбітражний суд приймає заяви кредиторів та можливих санаторів упродовж місяця з дня публікації цього оголошення за адресою: м. Львів-4, вул. Винниченка, 3.

Арбитражный суд Крыма 29 августа 1995 года возбудил дело по заявлению Государственной налоговой инспекции Судака о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью «Афинеон», расположенного по адресу: 334882, Судак Автономной Республики Крым, ул. Айвазовского, д. 21; р/с 000467528 в Судакском филиале «Крымбанка», МФО 324634.

Кредиторам, а также возможным санаторам в месячный срок с момента опубликования направлять заявления с имущественными требованиями к должнику по адресу: 334800, Симферополь, ул. К. Маркса, 18, Арбитражный суд Автономной Республики Крым.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320004, г. Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбудил дело № Б18-172 о признании банкротом МЧП «Атлант».

Адрес: 320018, г. Днепропетровск, ул. Нежинская, 2, расчетный счет № 468551 в Ленинском отделении «Проминвестбанк».

Луганським арбітражним судом (348037, м. Луганськ, пл. Героїв Великої Вітчизняної війни, 3-«А») порушено справу № 122/11Б про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю «Камелія» (349940, м. Сіверськодонецьк, Луганської області, вул. Гагаріна, 108/53, р/р № 467114 в Сіверськодонецькому філіалі УАК ПІБ, МФО 304115).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Республики Крым (333000, Симферополь, ул. К. Маркса, 18) возбудил дело № 510-7 от 18 мая 1995 года о банкротстве коллективного паевого сельскохозяйственного предприятия им. Фрунзе (с. Луговое Ленинского района, р/с 400407 в отделении АКБ «Украина» в пгт Ленино, МФО 324203).

Кредиторов и санаторов просим обращаться в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд міста Києва (252030, Київ-30, вул. Б. Хмельницького, 44-в) порушив справу за № 18/124 про банкрутство малого приватного підприємства «Реголіт» (253091, Київ, Харківське шосе, буд. 168 «К»; р/р № 468218 у другій Київській філії ВАбанку, МФО 320519, директор Жолктер Олег Віталійович).

Претензії кредиторів приймаються в місячний термін зі дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Луганской области (348016, г. Луганск, пл. Героев ВОВ, 3а) возбудил дело № 132/9 о признании банкротом ОАО «Урожай» (юридический адрес: 348020, Луганск, ул. Руднева, 2а, р/счет 000467677 в ОПЕРО Луганской дирекции АК АПБ «Украина», МФО 304698).

Заявления кредиторов и возможных санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражным судом Республики Крым рассматривается дело № 1147-6 о признании банкротом государственного предприятия общественного питания кафе «Марат». Юридический адрес: 334252, Крым, г. Ялта, Гаспра, санаторий «Марат», р/с 480911 УСБ г. Алупка.

По имущественным требованиям кредиторы могут обратиться в Арбитражный суд Республики Крым.

Олександр БАШКАТОВ, журналіст

ЧУЖИЙ МОНАСТИР

В.о. президента Б. Корбан, похмуро вислухавши моє прохання, бути присутнім на засіданні виконкому заборонив. Оскільки необ'єктивно висвітлюю я стан справ у баскетболі. Коли почну писати правильно, тоді, будь ласка, а поки що не можна.

Номінально виконком Федерації баскетболу України — орган колегіальний, я міг би, звісно, звернутися й до нього, міг послатися на статті Закону України «Про пресу», міг попатякати про свободу отримання інформації тощо. Але вирішив поекономити нерви — адже засідання проходило в приміщенні фірми «Будсервіс», де Б. Корбан найголовніший начальник і де він розмістив штатних працівників федерації. А в чужий монастир зі своїм уставом, як відомо, лізти нерозумно.

Чужим цей баскетбольний монастир давно став для всіх тих, хто має іншу, аніж в.о., думку про діяльність федерації загалом і її керівництва зокрема. Скажімо, суддю національної (а в минулому і всесоюзної) категорії Ларису Шабанову Б. Корбан не пускав на засідання виконкому тричі, хоча вона — член ради федерації, того вищестоящого органу, який і сформував виконком. Мотивуваннями в.о. себе не утруднював, для нього цілком досить було й того, що Л. Шабанова є генеральним директором Української баскетбольної асоціації (УБА). А це формування, як не раз привселюдно оголошував Б. Корбан, поводиться геть неправильно, тож його вже позбавлено права вважатися колективним членом Федерації баскетболу України (ФБУ) і його мають піддавати тотальному остракізму.

Нинішньої весни («Голос України» за 13 травня 1995 р.) я вже писав, чому ФБУ посварилася з УБА. Коротко повторю. Необережно доручивши УБА проводити чемпіонат України 1994—1995 років, виконком федерації, схоже, не чекав, що організовано буде турнір на заздрість, що молода асоціація, створена меценатами — шанувальниками баскетболу як варіант професіональної ліги, здобуде такий авторитет у команд і глядачів. Відчувши загрозу своєму тронові, ФБУ наступний чемпіонат країни взялася проводити вже сама, подалі відсторонивши УБА від керма влади. А оскільки асоціація не забажала тут-таки самоліквідуватися й продовжувала свою розкошликову діяльність (об'єднала 10 клубів чоловічої вищої ліги з 12, проводила турніри, взяла на себе екіпіровку команд і т.ін.), федерація оголосила УБА справжню війну. Доходило до смішного: коли асоціація вирішила проводити розіграш Кубка УБА (цілком за свій рахунок) для команд першої і вищої ліг, Б. Корбан спробував заборонити суддям проводити ці матчі. Немов забувши, що Асоціація баскетбольних арбітрів України — організація автономна. Попередні етапи Кубка УБА було благополучно проведено, на фінальній стадії майбутньої весни до розіграшу підключаться й клуби з Прибалтики, Білорусі, можливо, Росії, про що УБА з ними домовилася без будь-якого на те благословіння ФБУ.

Ще минулого року асоціація — знову ж таки на свій страх і ризик — узялася організувати турнір українських шкільних команд на призи олімпійського чемпіона Олександра Волкова. Тоді на майданчики вийшли 250 дитячих команд з усіх регіонів України. Ще більше їх стартувало нинішньої осені. Тільки в Житомирі, приміром, змагаються команди 34 із 36 шкіл міста. УБА диригує цим процесом, постачає школам м'ячі та форму, готується проводити фінальні ігри, де свої призи вже вручатиме особисто Олександр Волков, який повертається в Україну, а федерація, оскільки заборонити тут нічого не в змозі, демонстративно турнір нехтує.

Точнісінько так само Б. Корбан та його прибічники в своєму «Будсервісі» роблять вигляд, начебто жодною мірою їх не стосується чемпіонат України серед студентських команд, що його проводить УБА на паях з центральним спортивним клубом Міністерства освіти «Гарт». Три десятки команд із багатьох міст України побажали взяти участь у турнірі, який має стати предтечею студентської ліги країни — а федерація впритул усього цього не бачить: не схвалювати ж бо, справді, акцію зловредної УБА лише на тій незначній підставі, що вона корисна українському баскетболу!

Особливо дратує в.о. президента та обставина, що розгорнула бурхливу діяльність асоціація в страшенно неслушний момент — коли на носі перевибори керівних структур федерації. Можна, звичайно, не пустити на засідання її виконкому генерального директора УБА або журналіста, який у пресі висловлюється про асоціацію з недозволеною теплотою, та як переконати учасників майбутньої звітно-виборчої конференції у тому, що ФБУ з усіх сил турбується про розвиток баскетболу в країні, коли УБА, якій оголошено анафему з офіційного баскетбольного амвону, робить якраз те, що за своїм статутом зобов'язана робити сама федерація?!

І хіба поясниш тим, хто покликаний проголосувати на конференції за підготовлений уже в.о. президента список близьких йому за духом майбутніх фундаторів українського баскетболу, що працівникам федерації просто ніколи займатися дрібницями на кштал дитячого або студентського баскетболу? В.о. виконавчого директора Б. Сосновський гасає по всій Україні як баскетбольний комісар, на півставки працює відповідальний секретар федерації Є. Філозов, у самого Б. Корбана безліч турбот з фірмою, що належить йому.

Навряд чи поліпшить настрій В. Корбана і необхідність пояснювати у звітній доповіді, чому цілковитого краху зазнали минулого сезону на міжнародній арені всі збірні України сильної статі: чоловіча команда не потрапила до фіналу чемпіонату Європи-95 (і, таким чином, пролетіла мимо Атланти); молодіжна збірна у відбірковому континентальному турнірі посіла 5 місце при 6 командах попередньої групи; те ж саме спіткало юнацькі збірні. Адже ніяк не пристебнеш до цього фіаско УБА — за збірні відповідає саме федерація.

Можна було б, звісно, «виїхати» на успіхові жіночої збірної України, яка блискуче виграла цього року чемпіонат Європи. Проте наставник цієї збірної Володимир Рижов твердить у пресі, як на зло, що перемогу здобуто не завдяки федерації, а всупереч їй.

Навряд чи також у позитивному розділі майбутньої доповіді можна розвинути тему турботи федерації про зміцнення майстерності провідних українських команд — усі вони восени повилітали на різних етапах євротурнірів.

І в найнапруженіший період роздумів про те, з чого ж таки укладати реєстр досягнень федерації, дуже недоречно виступив в українській пресі президент УБА Михайло Бродський і дозволив собі поставити безліч уїдливих запитань: чому при скороченні ігор чоловічого чемпіонату на одну третину вступний внесок команд вищої ліги зріс удвічі? Чому федерація тримає в таємниці від громадськості свій бюджет? Чому долі команд і гравців вершать у вузькому клановому колі?

...Два роки тому я картав у газеті Міністерства України у справах молоді та спорту за те, що тримає воно федерації на короткому повідку, не даючи змоги їм мати цілковиту самостійність. Тепер на часі дорікати спортивному департаментові за протилежний ухил — деяким федераціям їхній вид спорту неначе віддано на відкуп. Керівництво баскетбольної спілки, принаймні, поводиться так, немов «государева ока» немає в природі. Все, що забагнеться, в.о. з товаришами вирішує в своєму «Будсервісі», на відшибі від українського баскетболу, в опозиції до всіх тих, кого серйозно турбує його доля.

Футбол

За Кубок країни

У Федерації футболу України відбулося жеребкування пар 1/16 фіналу розіграшу Кубка країни. Нагадаємо, що на цьому етапі в боротьбу вступають клуби вищої ліги.

Отже, 3 березня 1996 року зустрічаються:

Хутровик (Тисмениця) — Нива (Тернопіль), Гарай (Жовква) — Волинь (Луцьк), Галичина (Дрогобич) — Кривбас (Кривий Ріг), Газівник (Комарно) — Нива (Вінниця), Поділля (Хмельницький) — Дніпро (Дніпропетровськ), Нива (Миронівка) — Карпати (Львів), ЦСКА-Борисфен (Київ) — Шахтар (Донецьк), Динамо-2 (Київ) — СК Миколаїв, Нафтохімік (Кременчук) — Таврія (Сімферополь), Явір (Краснопілля) — Зоря-МАЛС (Луганськ), Зірка-НІБАС (Кіровоград) — Чорноморець (Одеса), Металург (Новомосковськ) — Динамо (Київ), Металург (Нікополь) — Прикарпаття (Івано-Франківськ), Сталь (Алчевськ) — Кремінь (Кременчук), Шахтар-2 (Донецьк) — Металург (Запоріжжя), Чайка (Севастополь) — Торпедо (Запоріжжя).

Поєдинки 1/8 фіналу гратимуться 8 березня, 1/4 — 2 квітня, 1/2 — 26 квітня, фінал відбудеться 26 травня в Києві.

***

Головою Ради президентів клубів і членом виконкому ФФУ обрано президента ФК «Динамо» (Київ) Г.Суркіса. До складу бюро Ради президентів увійшли А.Ревуцький («Прикарпаття», Івано-Франківськ), Д.Злобенко («ЦСКА-Борисфен», Київ), В.Ковальський («Зірка-НІБАС», Кіровоград) та В.Межейко («Металург», Запоріжжя).

Олександр БОРЩЕВСЬКИЙ, прес-аташе ВФК

КОЛИ СТИХЛИ ОПЛЕСКИ

«Фантастичне свято єдиноборств», «Чемпіонат світу був просто грандіозний». Такі та інші епітети пролунали на адресу організаторів X чемпіонату світу з кікбоксингу, що, як відомо, відбувся у столичному Палаці спорту наприкінці листопада.

Після закінчення змагань президент Всесвітньої асоціації кікбоксингу ВАКО Енніо Фальсоні сказав:

— Я щасливий, що мій прогноз справдився: чемпіонат перевершив сподівання багатьох. Рівень організації й майстерність учасників були чудові. Всі кікбоксери аплодують тепер Україні, її керівництву за надану можливість провести грандіозний турнір і познайомитися з вашою самобутньою країною, її культурою і спортивними традиціями. Ми всі це високо оцінили.

У київському турнірі взяли участь близько 700 спортсменів з 50 країн, що є рекордом для таких змагань. Чемпіонат висвітлювали 40 журналістів, десяток різних телекомпаній. Встановлено незвичайний рекорд: поєдинки на трьох рингах тривали протягом чотирьох днів з 9 ранку до... 2 ночі.

Великий міжнародний розголос здобуло привітання Голови Верховної Ради України Олександра Мороза учасникам і гостям чемпіонату світу, в якому наголошувалось, що «ця зустріч сприятиме не тільки новим спортивним досягненням, популяризації кікбоксингу, а й зміцненню миру на землі, розвитку нових форм взаємовідносин в економічній, культурній і спортивній сферах».

Керівники команд—учасниць чемпіонату надовго запам'ятають зустріч з мером Києва Леонідом Косаківським і велике прийняття, влаштоване міністром оборони України Валерієм Шмаровим, на якому були присутні віце-прем'єр Іван Курас та міністр молоді та спорту Валерій Борзов.

Напередодні чемпіонату на прес-конференції керівники Всеєвразійської (ВФК) та Української федерацій кікбоксингу Андрій Чистов і Павло Орел, відповідаючи на запитання журналістів, висловили припущення, що збірна України зможе побороти за місце у трійці найсильніших. А Енніо Фальсоні найсильніших розставив у такому порядку: Франція, Італія, Марокко, Росія, Україна. Втім, прогнозів не бракувало.

Так само, як і два роки тому в Будапешті, українські кікбоксери знову довели, що нині в розділах програми лоу-кік та фул-контакт їм немає рівних на планеті. В підсумку — перше загальнокомандне місце. Чемпіонами стали кияни Віталій Кличко, Олена Твердохліб і донечанин Олег Зинов'єв.

А ось який вигляд має п'ятірка найсильніших команд за підсумками чемпіонату:

Україна — 16 медалей (золотих — 3, срібних — 4, бронзових — 9), Росія — 14 (4, 3, 7), Франція — 7 (4, 3, 0), Польща — 7 (2, 4, 1), Італія — 5 (4, 1, 0).

На знімку: чемпіон світу Олег Зинов'єв.

Фото Сергія П'ЯТЕРИКОВА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 367820.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311239.